

TYKKYLÄISTEN SUKUSEURA

JÄSENLEHTI 1/2017

Hyvät sukulaiset

Muisteleminen on olennainen osa sukuseuratoimintaa. Jännittäviä ovat vanhempiemme ja isovanhempiemme tarinat, jotka olemme itse kuulleet kertojilta. Jännittävää on ajatella omien vanhempiemme elämää autonomian aikaisessa Suomessa. Tarinoita on jäänyt elämään aika vähän.

Oman isäni vanhin tarina liittyy hänen matkaansa oman isänsä kanssa Joensuuhun pikku poikana noin vuonna 1905. Matka tehtiin laivalla ja vaati aikaa päivän suuntaansa. Tähän liittyy myös ukkini Mikko Tykkyläisen kertomus ajalta, jolloin hän oli kauppiana Uimaharjussa. Ennen rautatietä tavaraa tuli kesäisin Joensuusta laivalla Mikon omaan laituriin ja talvisin hevoskyydillä. Rautatien tulosta on Mikko kertonut lapsenlapsilleen, että silloin ”piäs käymään päiväselti Joinsuussa”.

Oma isäni muisteli ensimmäisen maailmansodan alkuaikaa, jolloin Tsaari Nikolai II varautui Saksan hyökkäykseen lännestä ja sen vuoksi Pielisjokivarteen tehtiin linnoitusrakenteita. Enon historiasta näkee, että evakuointisuunnitelmakin oli valmiina. Uimaharjulaisten piti kokoontua Uimaharjun lossin rantaan, josta olisi rautateitse väki viety turvaan jonnekin Venäjälle. Isä muisteli, että linnoitustöissä oli kirgiisejä ja kiinalaisia. Venäläisistä sotilaista ei maininnut mitään, vaikka heitä oli Enossakin.

Siirryin supistettuun kansakouluun

Kerronpa nyt kuitenkin omasta lapsuudestani jotain, vaikka se ei tuntunut silloin mitenkään jännittävältä. Millaista oli, kun siirryin tavallisesta Enonsalon kansakoulusta supistettuun Juttuvaaran kouluun viidennelle luokalle 11-vuotiaana. Aloitin kansakoulun aikana, jolloin vallitsi pula-aika ja muistelut perheessä koskivat aika paljon sota-aikaa ja miten kaikki oli vaikeampaa.

Juttuvaaran koulu oli Ilomantsin ja Enon kuntien yhteisesti pitämä koulu, jonka tärkeimpinä perusteina lieenee ollut ylipitkien koulumatkojen lyhentäminen. Toisaalta monet oppilaat välttyivät asumiselta Kivilahden koulukodissa. Siellähän asuivat viikot monet Koitereen rannoilla asuvat oppilaat yksinkertaisesti liian pitkien koulumatkojen vuoksi.

Supistetussa koulussa oli yksi opettaja. Alakoululaiset aloittivat lukukauden aikaisin elokuussa. Sitten yläkoululaiset aloittivat joskus syyskuussa viisipäiväisen koulutyön aikana, jolloin kouluviikko oli kuusipäiväinen. Alakoululaiset kävivät koulussa lauantaisin. Joululomat olivat yläkoululaisilla pitkät ja alakoululaisilla vastaavasti joululoma olematon ja yläkoululaisten loman aikana kuusipäiväinen kouluviikko. Keväällä yläluokat lopettivat aikaisin ja alaluokat jatkoivat kesäkuulle.

Koulun vaihtamisesta Enonsalon koulusta Juttuvaaran kouluun ei muistaakseni ollut opettajien kanssa mitään puhetta, menin vain Juttuvaaran kouluun, kun lukukausi alkoi.



Kuva 1: Juttuvaaran koulun oppilaat, opettajat, keittäjä ja kunnan urheilutoimen edustaja talvella 1955. Kirjoittaja äärimmäisenä vasemmalla.

Yläkoulussa olivat kaikki luokat neljännessä seitsemänteen. Minun luokallani oli neljä oppilasta ja koko yläkoulussa 15 oppilasta.

Koulumatka oli noin 3,5 km polunomaisia teitä pitkin. Kesällä veräjiä oli ainakin 15. Talvella oli pääosalla matkaa pelkkä latu. Hevostietä matkaa oli yli 5 km.



Kuva 2: Tauno Hämääläisen talo, jonka tuvassa koulua pidettiin. Etualalla perheen yksityisasunto, yläkerrassa opettajan asunto. Kuva otettu noin 2010

Koulunkäynnissä ei ollut mitään erikoista. Opetuksen tavoitteet varmaankin saavutettiin hyvin. Oppikouluun pääsemisessä ei ollut vaikeuksia. Ehkä opettajaa pikkuisen jännitti, mutta turhaan. Satojen yrittäjien joukossa olin kymmenen parhaan joukossa.

Kauppa-asiat hoidettiin koulumatkalla

Kylän ainoa kauppa oli pikkuinen Eemi (Emil) Rädyn kyläkauppa koulumatkani puolivälissä. Isommat ostokset kuten

jauhosäkit ja eläinten rehut isä kävi hevosella ostamassa Uimaharjusta. Pikkuostokset ”äiti kuhtu Niiloo myöten Eemilästä”. Näitä olivat sokerit, hiivat, kahvit, tuliöljy jne. Kouluun mentiin tavallisesti yhdessä naapurin Kärkelän Ranssin kanssa. Joka aamu poikettiin Eemilän tupaan. Eemi istui penkillä nurkassa tupakalla ja väliin sylkäisi lattialle. Sitten hän kysyi, että: ”onko teillä ostamista”. Jos oli, niin mentiin puodin puolelle, ostettiin ja maksettiin. Tavarat jäivät tiskille vaa’an viereen, josta ne kotimatalla noudettiin.



Kuva 3: Eemi Rädyn kyläkauppa. Ikkuna vasemmalla on kaupan ikkuna. Huone oli noin 15 neliötä. Jauhosäkit, lannoitteet ja tuliöljy olivat vasemmalla hämöttävässä aitassa.

Kauppias ymmärsi silloin asiakkaiden tarpeet. Jos jotakin ei kaupassa ollut, niin kauppias tilasi. Perheemme sisällä elää tarina Eemin asiakaslähtöisyydestä.



Kuva 4: Tuliöljykannu, jolla minäkin omalla vuorollani hoidin kotimme öljyhuoltoa

Paikkakunnalla oli ennen vanhaan aina joku, joka keitti viinaa. Tavallisempaa oli, että isännät tekivät kaljaa tai oikeammin

kiljua. Isänikin teki kaljaa silloin tällöin. Vanhin veljeni kertoi, miten tässäkin asiassa Eemi oli avuksi. Kerran isäni lähetti pojan Eemilään kaupalle hakemaan ”kahdeksan litran kaljatarpeet”. Poika esitti pyynnön Eemille. Eemi mietti hetken ja kysyi sitten: Sokerikaljan vai siirappikaljan? Todettakoon, että paikkakunnalla ei ollut kovin monta juopoksi mainittua henkilöä. Yllytän sukuseuran jäseniä kertomaan muistelmiaan. Kun meitä aktiivisia jäseniä on ainakin neljässä sukupolvessa, niin kaikille muisteluille on tilaa.

Helsingissä 3.11.2017
Niilo Tykkyläinen

Tuulia Tykkyläinen

Hei kaikille sukulaisille!

Tuulia Tykkyläinen ja lapset Helen, Axel ja Siiri Karppinen asuvat edelleen Rovaniemen kunnan alueella. Tarkoitus on tulla Rahkeelle, kun elämäntilanne paranee.

Suurkiitos kaikille sukulaisille, jotka ovat auttaneet ja ymmärtäneet meitä jo pitkään, Luoja varmasti korvaa enemmän takaisin kuin mitä me pystymme. Positiivista on lasten harrastusten säilyttäminen, normaalin työ-koti (äidin ja isän kodit pysyvästi erillään) ja arkirytmien palautuminen.

Helen on aloittanut esikoulun elokuussa 2017 Muurolan päiväkodin yhteydessä olevassa eskarissa, ja Siiri ja Axel ovat pienten ryhmissä samassa Muurolan päiväkodissa. Minulla pyörii edelleen yritys, jonka markkinointinimet ovat www.arcticnature.fi ja www.eraratsut.fi sekä osittainen palkkatyö kehitysvammaisten parissa.

Nykyinen osoitteeni on Karvontie 3 C 27, 97140 Muurola, aivan 4-tien vieressä, joten Lappiin tulevat sukulaiset

pysähtykää ihmeessä kahville, yösijaa löytyy 4h+k.

Tallilla Marrasjärven päätoimipisteessä on myös asuntovaunu ja talliasunto käytettävissä silloin tällöin.

Haaveena olisi tulevaisuudessa oma kotieläintila, toistaiseksi eläkkeellä oleva maatalouslomittaja on auttanut hevosten hoidossa minun ollessa lasten kanssa. Näin ollen ei tarvitsisi luopua rakkaasta harrastuksesta, joka on samalla työ, eli hevosista.

Rahkeen muistelot hevosten pitoajalta säilyvät aina mielessäni, ja vaikka en saisi omaa tilaa täältä, niin ehkä sitten yritys jatkuisi maatalous-, matkailu-, ja logistiikkapuolella.

Piristyksestä sain C+D-ajokortit suoritettua ammattipätevyyksineen, ja nyt on edessä CE+DE.



Kuva 5: Isossa autossa on hyvät näkömät

Eläinkuljettajan kurssi oli mielenkiintoinen, enkä pitäisi ollenkaan pahana toimia teurasauton kuljettajana lähinnä nautapuolella tulevaisuudessa, harmi vaan ettei Atria ota naisia töihin, heh!

Helen, Axel ja Siiri käyvät innolla uimahallissa, ovat oppineet sukeltamaan, uimaan käsipohjaa ja hyppimään vedessä uimahalli Vesihisissä Rovaniemellä kuin ”vesipedot”!

Helen haluaisi alkaa soittaa pianoa, joka on jo hankittu, mutta itselläni on nuottitiedot jo unohtuneet, eli yritämme saada Lapin musiikkiopistolta jossain vaiheessa Helenin soittotaidot kehittymään.

Axel tykkää rekoista ja traktoreista, Siiri tykkää vauvoista ja vauvojen hoidosta. Helen haluaa tulevaisuudessa kuulemma tehdä samoja töitä kuin äitikin; hevoset & kehitysvamma- ja vanhustyö.



Kuva 6: Rakkaat lapseni

Axelia kiinnostaa rekkakuskin hommat ja Siiri haluaa vauvalääkäriksi. Tässäpä sitä sitten olisi isommallekin yritykselle pohjaa!

Terveisin Tuulia

Elise Tykkyläinen - saateteksti

Tämän runon ”Yöuni” on isäni Heikki Tykkyläinen kirjoittanut muistoksi äidistään.

Irja Tykkyläinen (o.s. Mutanen) oli Rahkeen Tykkyläisten äiti ja täyttäisi ensi vuonna 1918 sata vuotta. Hän nukkui pois 16.3.1965 hyvin nuorella iällä.



Kuva 7: Irja ja hänen äitinsä Ida Sorsa

Yllä olevassa kuvassa on pikkuinen Irja Mutanen äitinsä Ida Sorsan sylissä.

Suomi 100 –juhlavuoden kunniaksi isäni on inspiroitunut kirjoittamaan myös jonkin verran sota-aiheisia runomuotoisia kertomuksia. Tämä ”Kaapo ja Hilja” –niminen runo tulee myös hänen seuraavaan kirjaansa ”Tuliperhosen kipinöitä”, jota olen parhaillaan työstämässä.

Elise Tykkyläinen

YÖUNI

Kotini pihapiirissä
kasvoi Keisarinkruunu.

Se oli kukkinut jo
50 vuotta.

Samana verran aikaa oli
äitini levännyt
haudan levossa.

Kukka oli saanut alkunsa
äitini tai mummoni
istuttamana.

Joka kesä sen kukinto
koristi pihapiiriä
keskikesällä.

Eräänä vuonna se kukki
tavallista myöhemmin
heinä-elokuulla,
jolloin yöt olivat jo
pimentyneet.

Halusin nähdä kukat
yöllä ja odotin iltaa.
Kun piha pimeni
menin kukkien luo
ja raapaisin tulitikulla
valoa yöhön.

Samalla hetkellä kukat
muodostivat ylleen
ohuen harson,
jota tuli valaisi.
Näin äitini kasvot
harson sisällä.

Ne olivat hänen
nuoruutensa kuvan
kaltaiset ja hän
katsoi kukkiin,
hymyili ja silitti
kukintoja hellästi.

Kukat nukahtivat
uneen.
Sulkivat terälehtensä
toisiaan vasten
muodostaen sydämen

muotoisen nukkuvan
kukkakehdon.

Äitini asettui kehtoon
ja valo sammui samalla,
kun hän sulki silmänsä
uneen.

Yö oli lämmin ja tyyni.
Istuin pihalla keinussa
aamuun asti.

Kun aurinko nousi,
valo-olento oli kadonnut
pois.

Vain keisarinkruunut
ja minä näimme yön unen.

KAAPO JA HILJA

Oli sota-aika ja minut kutsuttiin
rintamalle maata puolustamaan.

Tehtäviini kuului olla hevosmiehenä
ja koota kaatuneita ja haavoittuneita
rintamalta kokoontumispaikkaan.
Oli talvi ja vastuullani oli hevonen,
jota kutsuttiin Kaapoksi.

Hevosen aikaisempi sotamies
"Jorpakko" oli kuollut taistelussa
etulinjan lähellä.

Minua pelotti, mutta lähteä täytyi.

Keskellä taistelun melskettä
jalkoihini osui kranaatin sirpaleita.
Tulin rammaksi, enkä voinut liikkua.
Ainoastaan ryömimällä pääsin hevoseni
luo.

Sain sen vaivalloisesti irrotettua
kuormareesta irti.

Reki oli täynnä kaatuneita.
Oli ollut tappion päiviä.
Mietin, että: "Noinkohan minullekin käy?"

Silloin hevoseni katsoi minua
ja nyökytti päätään, kääntyi ja tuli
vierelleni.

En voinut nousta ylös.
Hevonen vaistosi sen ja
laskeutui etujalkojensa varassa
polvilleen viereeni.

Minulla oli sotilasreppu selässäni.
Hevonen otti hampaillaan repun
remmeistä kiinni ja raahasi minut
selkäänsä niin, että jalkani roikkuivat
toisella puolella hevosta ja käteni toisella.
Sitten se vain nousi seisomaan ja
lähti kävelemään kohti paikkaa,
josta olimme lähteneet.

Matkaa oli noin kaksi kilometriä.
Hevonen kulki rauhallisesti
ja tulimme kaatuneiden ja
haavoittuneiden kokoamiskeskukseen.
Minut siirrettiin kenttäsairaalaan.

Sodan loputtua pääsin
pois sotasairaalaan
ja aloin etsiä Kaapoja;
hevosta, joka pelasti henkeni.
Sain kirjeen ja osoitteen arkiston kautta.

Oli ihme, että Kaapo oli selvinnyt ja
kotiutettu omistajalleen Hiljalle,
jonka aviomies oli se sotilas, joka kuoli
ennen minun tuloani rintamalle.

Tapasin Hiljan ja Kaapon
niiden kotitilalla.
Tapaaminen synnytti
meidän rakkautemme.
Menimme yhteen ja
teimme häämatkan
vanhalla Kaapolla.

Nyt Kaapo ja Hilja
ovat nukkuneet pois.

Minulle jäi vain muistot ja
elän niissä kuolemaani asti.

Heikki Tykkyläinen

Hyvä, onnellinen ja terveellinen elämä

Omistan oman artikkelini nyt tämän
päivän polttavaan länsimaiseen
ongelmaan, josta on tullut epidemia, ja
jonka syitä voidaan etsiä nykyaikaisesta
länsimaisesta elämäntavasta ja
elintarvikkeiden helposta saatavuudesta
ja halvasta hinnasta. Osansa tähän
soppaan tuovat myös vallitsevat
länsimaiset elämäntavat, joilla on hyvin
haitallisia vaikutuksia ihmisten fyysiseen
ja henkiseen terveyteen.

Tänä päivänä elämme maailmassa, jossa
autolla pääsee kaikkialle. Ruokaa on
kaupasta helposti saatavilla ja se on
edullista. Ihmisten vapaa-ajasta suuri osa
hyvin monella menee televisiota katsellen
tai sitten erilaisia tietokonepelejä
pelatessa. Syömme paljon teollisesti
prosessoituja elintarvikkeita, joista
puuttuvat elimistön tarvitsemat
suojaravinteet (vitamiinit). Käytämme
aivan liikaa sokeria, suolaa ja
tydyttyneitä rasvoja. Tämän lisäksi
elämänrytmimme länsimaissa on
kiireinen. Käytämme piristeitä, juomme
liian vähän vettä, emmekä nuku
tarpeeksi.

Elimistömme, samoin kuin aivomme on
luotu hieman erilaiseen elinympäristöön.
Suurimman osan ihmiskunnan historiaa
ruokaa on ollut tarjolla niukasti ja tämä on
johtanut siihen, että ihmisellä on
sisäsyntyinen pyrkimys syödä sitä liikaa,
jos sitä on vapaasti tarjolla. Sokeri on
ihmisen ravintona aivan uusi asia, ja siitä
valmistettujen tuotteiden syönnillä on
samanlaista riippuvuutta aiheuttavia
vaikutuksia kuin vaikkapa tupakalla
(nikotiini) tai alkoholilla.

Nämä edellä mainitut seikat eli ruoan liian
helppo saatavuus, ja liian vähäinen
liikunta ovat johtaneet monella
liikalihavuuteen, josta on seurannut tuki-
ja liikuntaelinten sairaudet,

sokeriaineenvaihdunnan häiriöt eli aikuisiän diabetes, sydän- ja verenkiertoelimistön sairauksia ja erilaisia syöpiä. Liikalihavuudella on myös vaikutus nk. matala-aktiiviseen jatkuvaan elimistön tulehdustilaan, immuunijärjestelmän heikkoon toimintaan ja tulehduskierteeseen, josta seuraa runsasta antibioottien käyttöä. Kun antibiootteja käytetään paljon, suoliston bakteerikanta yksinkertaistuu ja suolisto alkaa jopa vuotamaan, aiheuttaen elimistössä erilaisia ei-toivottuja reaktioita.

Psykiatria lääketieteen alana on kehittynyt valtavasti elinaikanamme. Lääkeyhtiöiden sponsoroimana psykiatriassa erilaisten diagnoosien määrä on moninkertaistunut. Medikalisaatio pyrkii siihen, että saadaan diagnooseja ja potilaita, joita sitten hoidetaan erilaisilla lääkkeillä. Masennuksesta, kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä, Aspergerista, AD/HD:sta on tullut melkein pä muotisairauksia, joista erilaiset julkisuuden henkilöt sitten avautuvat. Psykiatria on mennyt niin pitkälle, että stressaavaa huonoa elämää elävien ihmisten ongelmia diagnosoidaan yhä useammin erilaisiksi mielenterveysongelmiksi ja niihin määrätään lääkkeitä aivan turhaan, vaikka yksinkertaisempaa pysyä henkisesti terveenä olisi uudistaa omat elämäntapansa!

Ihminen on kokonaisuus ja hänellä on tarvepyramidi, jota hän pyrkii toteuttamaan. Jokainen ihminen haluaa olla onnellinen ja pääsääntöisesti lähtee tyydyttämään tarpeitaan pyramidin pohjalta kohti huippua. Ruoka, liikunta ja uni ovat tarvepyramidin peruspilareita, joita ilman ihminen ei kykene tyydyttämään tarvepyramidin seuraavia tasoja tarkoituksenmukaisesti.



Kuva 8: Ihmisen tarvepyramidi

Liikkumattomalla kiireisellä huonosti syövällä ihmisillä on tänä päivänä taipumus selittää lihomistaan myös huonoilla geeneillä, ja vältellä liikuntaa milloin minkälaisilla tekosyillä. Kun paino nousee ja olotila heikkenee, liikkumaan lähteminen on yhä vaikeampaa. Tämän takia näiden kolmen asian eli ravinnon, liikunnan ja levon tulisi olla jokaisella ihmisellä sisäänrakennettu elämäntapa.

Ohjeet ovat hyvin yksinkertaiset

- Syö terveellisesti, pieniä annoksia pitkin päivää ja juo vettä
- Liiku aktiivisesti
- Nuku hyvin
- Huolehdi henkilökohtaisesta hygieniasta
- Älä tupakoi
- Älä juo alkoholia ainakaan liikaa

Tässä siis ensimmäiset lähtökohdat. Sitten siihen vaikeampaan asiaan eli ajattelumaailmaan ja omaan mieleen. Pyri kohtaamaan rehellisesti oma itsesi, ja reaktiosi. Vihollinen ei ole monestikaan sinun ulkopuolella vaan siinä, millaisen reaktion sinuun saa joku ulkoinen ärsyke. Kuvitellaan vaikka tilannetta

- 1) Kohtaamme haasteen
- 2) Haasteesta seuraa tunnereaktio
- 3) Tunnereaktio heijastuu käytökseen

Esimerkki

- 1) Paras ystäväsi räjähtää sinulle
- 2) Olet poissa tolallasi, vihainen ja loukkaannut

3) Huudat takaisin ja katkaiset välit

Tässä yhteydessä tärkeintä on tunnereaktion hallinta. Sen sijaan, että huutaisit takaisin kannattaisi miettiä mikä on sinun vihollinen. Se on reagointi eli sinun reaktiivinen järjestelmäsi. Älä anna vihan tunteen vallata itseäsi vaan ota huuto vastaan.

Voi kuinka paljon tänä päivänä ihmisillä on negatiivisia ajatteluprosesseja korvien välissä! Mitä vanhemmaksi sinä tulet niin yleensä niitä on sitä enemmän. Negatiivinen ihminen kangistuu kaavoihin ja väsy. Ja muuttuu ilottomaksi. Pahimmassa tapauksessa ainoita iloja ovat hänelle tupakka, alkoholi ja ylensyönti! Kuinka paljon onkaan tässä jokaiselle meistä työtä, että pystymme sammuttamaan ajatusmaailmastamme kaikki negatiiviset ajatteluprosessit. Ja säilyttämällä täten mahdollisuuden käyttää aivojamme ihaniin ja positiivisiin asioihin.

Itse uskon vahvasti siihen, että hyvä, onnellinen ja terveellinen elämä on helppoa. Ei tarvitse olla rikas, oikeastaan rikkaus taitaa olla jossain määrin jopa este onnellisuudelle. Eli huolehtimalla itsestään syömällä oikein, liikkumalla, ja pysymällä hoikkana. Näin automaattisesti välttyy liikalihavuudelta ja sen aiheuttamilta sairauksilta. Liikkumalla saa myös hyvää oloa, ja endorfiineja, joilla on vaikutusta mielenterveyteen. Tarvitaan myös aitoa ja tervettä vuorovaikutusta, jonka lähtökohtana on jatkuva sisäinen transformaatio ja pyrkimys positiiviseen ajatteluun poistamalla negatiivisia ajatteluprosesseja omasta ajattelusta. Tällä on aivan varmasti vaikutuksia mielenterveyteenkin.

Tässä yhteydessä täytyy todeta, että sana transformaatio on ymmärrettävämpää, jos sen tulkitsee jatkuvaksi kilvoitteluksi sisäistä Vastustajaa vastaan. Ja nämä

negatiiviset ajatteluprosessit, pahimmat niistä ovat kerrottu jo kirkkohistoriassa ja ne ovat seitsemän kuolemansyntiä: ylpeys, kateus, viha, laiskuus, ahneus, ylensyönti ja himo. Ja tämä Vastustaja on voimakas ja se on meissä jokaisessa sisällämme. Ja sen paras temppu on se, että se uskottelee, ettei sitä ole ollenkaan edes olemassa. Ja sen kaikkein ikävimpiä temppuja on saada meidät tuntemaan pelkoa, epätoivoa, ahdistusta, häpeää ja epävarmuutta. Ja uskon, että näillä tempuilla Vastustaja saa käyttäytymään meidät tavalla, joka saa meidät mieleltään sairaksi. Ja tämä on alkanut jo niistä päivistä alkaen, kun meidän silmämme ovat auenneet ja olemme tulleet tietoisiksi sekä hyvästä ja pahasta.

Kabbalan salaiseen maailmaan tutustuneena haluan toivottaa kaikille hyvää joulua. Viettäkää sitä hengessä raittiina ja jakaen lahjana ihmisille hyvää mieltä ja hymyä. Jouluku on IHANA asia 😊

Paavo Lambropoulos

Kummitätini Liisa

Avasin lapsuuteni valokuva-albumin ja muistot tulvahtivat mieleeni. Monta kertaa kameran takana oli ollut Liisa, kummitätini, äitini vanhin sisko. "Mitenkähän pitkä matka tästä nyt ois, laitanko kaks vai viis metrii?", Liisa touhusi kameran säätöjä miettien. Kuvien ottaminen oli aina yksi ohjelmanumeroista, joita Liisa rakasti. Joka kesä kävimme siskoni Kaijan kanssa Liisan ja Eskon luona Lieksassa. Liisa vei meidät myös joka kesä Enonsalolle. Kun olimme pienempiä, myös ukki ja mummo olivat mukana Enonsalolla. Mummo kaivoi esiliinan taskustaan soikonpohjia ja sormet tahmeina me mutustelimme niitä. Ukilla taas oli mukana aina "kettu-karkkeja" tai Fazerin parhaita. Sokerin huuruista päivää täydensivät Liisan pikkuleivät, pullat ja laaja limonadi repertuaari. "Mitä

väriä laitetaan?”, kysyi Liisa ja tuputti limonadia kaataessaan lisää vaaleita pikkuleipiä. Herkkujen lisäksi ruokaa oli aina hirveät määrät ja niillä olisi syöttänyt isommankin joukon. ”Näinkö vähäkö työ syöttä? Asitiat pittää syyvä tyhjiks.” Liisa voihki.



Liisa oli kanssamme läsnä ja keksi mitä hauskipia leikkejä. Nykyisin sitä sanottaisiin laatuajaksi ja sitä se todella oli. Pukeuduimme hassusti ja Liisa kuvasi meitä. Samalla hän kertoi meille vanhoista ajoista ja ullakon vaatteiden historiasta. Hän vei meidät moniin jänniin paikkoihin vesitorniin, koiranäyttelyihin, kirjastoon, siis vain muutamia mainitakseni. Niin luit aivan oikein, kirjastoon. Kun Liisa oli mukana, hän sai kaiken tuntumaan jännältä, jopa kirjaston. Kaikki oli suurta seikkailua, unohtamatta tietenkään hyviä eväitä. Liisa oli valmistellut kaiken aina huolella ja tunnelma oli korkealla.



Kaikista mieleenpainuvien kokemus oli kuitenkin yöpyminen Tapionkadun sivu-ullakolla. Liisa oli pedannut sinne meille ja itselleen pedit. Hän nukkui keskellämme, ja iltasaduksi hän luki kummitustarinoita taskulampun valossa. Heikki ja Kyösti tuhahtivat, että heidän äitinsä oli varmaan tullut ihan höppänäksi, kun vei meidät niin epämurkavaan paikkaan nukkumaan. Mutta minusta se höppänä täti oli kaikista paras juuri siksi, kun se teki kaikkea ihan päätöntä meidän kanssamme. Kun olin kuusivuotias Liisa keksi kerran Enonsalolla ollessamme, että olisin päivän ajan vauva. Hän puki minut vauvaksi ja sain juoda tuttipullostaa limpparia maataessani vanhoissa lastenvaunuissa, joihin en enää kovin hyvin mahtunut. Jalat taisivatkin puutua siinä leikissä.

Halusin jakaa nämä hauskat ja ihanat kokemukseni kummitätini muiston kunniaksi, mutta myös ajatellen tätä päivää. On hyvä muistaa, että tärkeintä on aito yhdessäolo ja tunne siitä, että olemme toisillemme arvokkaita.

Tanja Kukkonen

Heini Ikonen harppasi kesällä aikuisten SM-mitalistiksi

Sukuseuramme kunniapuheenjohtajan Toivo Ikosen pojantytär **Heini Ikonen** saavutti heinäkuun alussa Tampereella kisatuissa viestijuoksun Suomen mestaruuskilpailuissa ensimmäiset aikuisten sarjan SM-mitalinsa.

Maaliskuussa 18 vuotta täyttänyt Heini osallistui Jyväskylän Kenttäurheilijoiden (JKU) joukkueessa SM-viestien ensimmäisenä kilpailupäivänä naisten 4x800 metrin kilpailuun. Toisen osuuden viestissä juossut Heini lähti viidenneltä sijalta rohkeasti Pedersören IK Falkenin lajilegendan Karin Storbackan perään ja toi joukkueensa toisena vaihtoon, vaikka lopussa hiukan hyytyikin. Ylivoimainen ennakkosuosikki Falken karkasi kisassa vastustamattomaan voittoon, mutta kovassa taistelussa JKU onnistui loppuosuuksilla pitämään takanaan kaikki muut kilpailijat. Näin jyvaskyläläisjoukkue pääsi juhlimaan seurahistorian ensimmäistä SM-mitalia naisten pisimmässä viestijuoksulajissa. Hopeajoukkueen kokoonpano juoksujärjestyksessä lueteltuna oli Siiri Rainio, Heini Ikonen, Elisa Kirvesniemi ja Maria Valtanen.



Kuva 9: Naisten 4x800 metrin SM-hopeajoukkue, Jyväskylän Kenttäurheilijat 8.7.2017. Vasemmalta Heini Ikonen ja Siiri Rainio takana, Maria Valtanen ja Elisa Kirvesniemi edessä.

SM-viestien toisena kilpailupäivänä Heini Ikonen oli nimetty alle 19-vuotiaiden

nuorten 4x400 metrin joukkueeseen, jonka odotettiin taistelevan vahvasti sarjansa mestaruudesta. Kun naisten joukkueesta Elisa Kirvesniemi kuitenkin ilmoitti pari tuntia ennen kisaa, että hän ei jalkavaivan vuoksi kykenekään juoksemaan, seurajohto nosti Heinin pikahälytyksellä nuorten joukkueesta naisten 4x400 metrin viestin avaajaksi.

Heini vastasi haasteeseen ennakkoluulottomasti ja juoksi lähtötelineistä uransa siihen asti kovimman ratakirroksen. Heinin toiselle osuudelle lähettämä Minna Laukka pääsi näin hyvistä asemista matkaan ja leikkasi kaarretasoituksen päättymisen jälkeen sisäradalle koko joukon kärkeen.

Kolmannella ja neljännellä osuudella JKU:n Emma Koistinen ja Maria Valtanen heittivät tosissaan haasteen voitosta vahvoille Helsingfors IFK:lle ja Turun Urheiluliitolle. Lopputuloksena JKU:lle tuli hienon kilpailun kakkossija ja Heinille peräkkäisinä päivinä siis kaksi yleisen sarjan SM-hopeamitalia.

SM-viestit Tampere, Ratinan stadion 8.-9.7.2017

N 4x400m

1) Helsingfors IFK 3.42,39, (Pinja Pikkupaura, Sanna Erkinheimo, Nea Mattila, Viivi Lehtikoinen), 2) Jyväskylän Kenttäurheilijat 3.43,98, (Heini Ikonen, Minna Laukka, Emma Koistinen, Maria Valtanen), 3) Turun Urheiluliitto 3.45,71, (Emma Hyvärinen, Viola Järvinen, Silja Peltö-Piri, Aino Paunonen)

N 4x800m

N 4 x 800 m: 1) IK Falken 8.48,97, (Sandra Eriksson, Karin Storbacka, Nathalie Blomqvist, Zenitha Eriksson), 2) Jyväskylän Kenttäurheilijat 9.03,07, (Siiri Rainio, Heini Ikonen, Elisa Kirvesniemi, Maria Valtanen), 3) Turun Urheiluliitto

9.03,59, (Laura Valli, Silja Pelto-Piri,
Amanda Virtanen, Aino Paunonen)



*Kuva 10: JKU:n avausosuuden juossut Heini Ikonen lähetti
Minna Laukan matkaan naisten 4x400 metrin viestissä
Tampereen Ratinassa 9.7.2017. Kuva Helmi Ikonen.*

Antti Ikonen

Tykkyläiset vanhoissa sanomalehdissä

Internetissä on sivusto, josta pääsee sukunimen perusteella katselemaan tietyn sukunimen sisältämiä ilmoituksia tai juttuja 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun sanomalehdissä. Jo aikaisemmin on sukuseuran lehdessä 2014 käsitelty Mikko Tykkyläisen ojituksesta saamaa laajaa huomiota vuonna 1873. Tässä kertauksen vuoksi vielä tuo juttu:

Sen julkaisivat useat lehdet mm. Keski-Suomi, Tapio, Uusi Suometar, Satakunta ja Sanomia Turusta. Tämänlaiset artikkelit Tykkyläisistä ovat olleet harvinaisia. Valtaosa esiintymistä on erilaisia ajalle tyypillisiä kuulutuksia.

<http://www.tuomas.salste.net/suku/nimi/index.html>

...fannalle toimittivat.
— Pellonjoittamisen hyödyttävää waifutus-
ta todistaa seuraava kertomus Enon pitäjältä: ta-
lonisäntä Mikko Tykkyläinen Enon kylästä, joka men-
neellä vuodella sai läänin maanviljelysseuran antamia
korottomia pellonjoittelulainoja, kylväi, peltonsa ojitet-
tua, noin 20 tapanmaan alalle sawifefaista ja fiwi-
peräistä hiekkamaata 7½ kappaa rutiita, josta tänä
vuonna sai 9 tynnyriä 10 kappaa rutiita, joka tyn-
neri painawa 14½ leiwiskää, jekä 1,400 kupoa oikia,
joka kupo ympärimitaten 27 tuumaa. Tämä saanti
näyttää 37½ jywää eli lähes 15 tynnyriä rutiita tyn-
nerinalalta. Kowat fateet ja maan liifa wahwa lan-
noittaminen waifuttiwat kuitenkin sen, että hywiin kas-
waneet rutiit paiffa paifoin kaatuivat latoon. So-
piwampi heilimöimien aika oliji warmaankin waifut-
tanut vielä suuremman tulon.
— Wastauksa kuitallaisen nörwälle kshhmbfiel-

Kuva. Mikko Tykkyläisen s. 1814 pellonjoituksesta kertova juttu, joka ilmestyi lukuisissa ajan sanomalehdissä

Iljalan isäntä Mikko Mikonpoika Tykkyläinen usein lehdissä

Noihin aikoihin 1900-luvun vaihteen tienoilla tehtiin jo aktiivista karjanjalostustyötä, jota ohjasi Maanviljelysseura. Käytännössä työn tekivät talolliset, joilla itsellään oli paljon karjaa ja lisäksi lehmiä vuokralla eli ruokolla. He olivat karjankasvattajia paitsi itselleen, myös paikkakunnan muille asukkaille.

Kuva oik. Oheisessa ilmoituksessa kutsutaan siitoskarjan palkitsemistilaisuuteen paikkakuntalaiset siitoskarjan omistajat. Ilmoitus tarkoittaa nautakarjaa. Tilaisuus 30. 6. 1904 Iljalassa

Nautakarjan tapaan harjoitettiin hevosjalostusta. Tuohon aikaan hevoskyyti oli ainoa vaihtoehto niin puutavaran, rahdin kuin henkilöidenkin kuljettamiseen. Hevosia tarvittiin jokaisessa talossa. Iljalan Mikon pojanpoika Eino kertoo, että Iljalassa on ollut Mikon aikaan parhaimmillaan 8 hevosta. Omien ajojen lisäksi tarvittiin hevosia kestiekavarien käyttöön ja rahdinajoon pitkiäkin matkoja varten. Rahdinajossa yksi ajovuoro oli hollituvasta toiselle ja tavarankulkunopeus noin 50 km päivässä. Voi kuvitella, mikä merkitys rautatien valmistumisella oli pitkien matkojen rahdinajoon.

Kuva oik. Mikko Tykkyläinen tarjosi useita kertoja oriita astutusta varten. Ohessa ilmoitus Karjalattaressa 1907

Huhtikuuta **KARJALATAR**

Pohjois-Karjalan Maanviljelysseuran
Siitoskarjanpalkitsemiset
pidetään v. 1904 seuraavasti:

Toukokuun 26 p:nä	Räikkylässä Oravialon Vammilassa, Juhon Sallisen talossa.
" 27 "	Pötsönlahdella, Simo Hirvosen talossa.
" 28 "	Kiteen Muljussa, Heikki Imbergin talossa.
" 31 "	Räikkylän Heinonniemellä, Pekka Karppasen talossa.
Kesäkuun 1 "	Kesälahden Villassa, Hannuvaaran kiovarissa.
" 2 "	Totkinniemessä, Heikki Naukkosen talossa.
" 4 "	Kiteen Narsäkalassa, Antti Hämäläisen talossa.
" 6 "	Potoskavaraalla, Heikki Ilvosen talossa.
" 8 "	Palkjärven Iljalassa, Antti Kõnõnen talossa.
" 10 "	Tohmajärven Kaurilavaaralla, Simo Varsen perillisten talossa.
" 11 "	Konrallinkylässä, Antti Partasen talossa.
" 13 "	Kiihtelyvaaran Oskolassa, J. Sveinlin talossa.
" 15 "	Koveron Luutaladella, Adam Karvosen talossa.
" 17 "	Ilomantsin Ostronsaareissa, Feodor Purnosen talossa.
" 20 "	Onttonvaaralla, lamp. Heikki Rään talossa.
" 22 "	Kuolismaassa, lamp. Joonas Kettusen talossa.
" 25 "	Hattuvaaralla, Iivana Tiittusen talossa.
" 27 "	Käenkoskella, Matti Romppasen talossa.
" 29 "	Enon Luhtapohjalla, Antti Niesien talossa.
" 30 "	Enonsalolla, Mikko Tykkyläisen talossa.
Heinäkuun 2 "	Revonkylässä, lamp. Juhon Karvosen talossa.

Alkaen joka palkassa klo 9 e. pp.

N:o 49 — 1907

skirstuja.

Kaunis liinakko-ori
„Arvo“
on astutusta varten kotonani
Enonsalon Iljanvaarassa
Mikko Tykkyläisellä.

Juoksija-ori
Eol II

Meijeriasioita mietittiin jo vuosisadan alussa

Jo vuosisatojen ajan voi oli ollut tärkeimpiä vientituotteita maaseudulla - myös meidän esivanhemmillamme Enossa. Sitä keräsivät kauppamiehet maataloista ja veivät kauaksikin myytäväksi.

1800-luvun lopulla keksittiin separaattori, joka mullisti kotivoin valmistuksen. Aikaisemmin kerma erotettiin seisottamalla maitoa laakeissa astioissa. Separattorilla kerma voitiin erottaa välittömästi ja suurempi osa kermasta saatiin talteen. 1900-luvun alussa alkoi meijerien perustaminen yleistyä. Tähän innostuttiin myös Enossa. Oheisessa ilmoituksessa kootaan talojen isäntiä infotilaisuuksiin. Yksi näistä tilaisuuksista oli Iljalassa 23. helmikuuta 1904. Ilmoituksessa mainitaan Pohjois-Karjalan osuusmeijeriliitto, jonka konsulentti piti näitä tilaisuuksia. Ei Enoon meijeriä tullut, vaikka Enossa toimikin vuoden verran hevosvedolla toimiva meijeri. Tuotettiin edelleen kotivoita ja hankittiin separaattoreita.

Kuva oik. Pohjois-Karjala-lehdessä 4.2.1904 julkaistu ilmoitus meijeriasiain selvittämistä koskevista tilaisuuksista Enossa Iljalan Mikko Tykkyläinen oli mukana tässäkin toiminnassa.

Katri Tykkyläisen kuolinilmoitus Karjalattaressa

Kuva oik. Katri Tykkyläisen kuolinilmoitus Karjalattaressa lauantaina 3. kesäkuuta 1899. Kuolinilmoitukset sanomalehdissä olivat tuolloin melko harvinaisia. Katri oli Iljalan Mikko Tykkyläisen ensimmäinen vaimo.

en on läänin kuvern-
ngt kuvernementin-
Pohm'in.
risti Kuopion lää-
Igor German Kaste-
tyisten asiain talia
pautta tuluvan hel-
a ajalla hänen wir-
äärätty hoitamaan
nttoristi Matti In-

n läänin kuver-
a. Senaatissa esi-
p. Hämeen läänin
kenraaliluutnantti
ffille korkeimmas-
metty virkaero sekä
M. Papkoffin nimi-
äänin kuvernööri-

rtien komendanti-
,hallituksen Sanan-
rtaan tulevat Hä-
Turun ja Lappeen-
rtien komendantti-
uutettaviksi.

rtulun tarkastus-
ostunut merenfulun

— **Opiskeluapurahat.** 25 mar-
tan juuruiset on Pohjois-Karja-
lan osuusmeijeriliiton toimintu-
myöntänyt meijerista M. Jofiselle
Taipaleen ja Wieno Rainulaiselle
Koveron osuusmeijeristä. Hän-
nötijäin apurahat on julistettu
uudestaan haettavaksi.

— **Meijeriasiain selvittä-**
mistä warten pitää konsulentti
Edw. Luiffo esitelmää ja keskustelu-
fokouksia.

Enossa seuraavissa paikoissa ja
aikoina.

Sarwingissa Petta Niifosen
talossa sunnuntaina helmif. 21 p:nä
klo 3 i. p.

Kuismawaralla lautamies
Antti Nisfisen talossa maanantai-
na helmif. 22 p:nä klo 12 p.

Enonjalon Iljalanmaa-
ralla Mikko Tykkyläisen talossa
tiistaina helmif. 23 p:nä kello 4
i. p.

Leppälänpään majatalos-
sa festiwiiffona helmif. 24 p:nä klo
4 i. p.

jätettiin Pe-
miesten toi-
wäfsyttiin
desta tarjo-
lastaja Ja-
Kiertämi-
saamiseksi
tua määrä
Wäläike-
ja tarpeelli-
maaliskuu-
hilaswaare-
tailija Lau-
Kaswita
Snellman-
julistetaan
Kirjasta
täminen"
lainen, tila-
paletta.
Lohjalai-
tilata sijoi-
Ohjesää-
painettava
waliofunn-
Seuran n-
tettiin my-
marffaa.

Lauantaina 3 p. Kesäkuuta

Kä k

B ö

As

Heleli

Ajan asieita
kiinteistöjen ka-
Pikainen ka-
Haitajist: 3
Alf. Stenberg.

J. Kp. V. Suome

Surulla ilmoitetaan
että
rakas vaimoni
talon emäntä
Katri Tykkyläinen,
synt. Laukkanen,
pitemmän ajan kärsittyänsä
kovaa kipua pääsiin vai-
pui rauhallisesti krolon
unoon Jousukseen turvattuan-
sa Enon Iljanmaalla Tou-
kokuna 31 p. klo 5 j. pp.
1899, 45 v. 9 k. 4 p. van-
hassa, surkei ja kaipa-
seksi minulle, 4 pojalle, 1
tyttärelle, 1 vaimolle, 1 mi-
nille, 1 lapsenlapselle, sei-
le, 1 vaimelle, 3 sisarelle,
seksi lukuisille sukulaisille
ja tuttaville.
Mikko Tykkyläinen.
(U. Vlk. No 500).

Kieltoja julkaistiin sanomalehdissä
kuuluttamalla

Kuva oik. Sanomalehdissä ilmoitetulle kuulutuksella
hoidettiin kaikenlaisia kieltoja, jotka kohdistuivat
maaomistajan oikeuksiin. Oheisessa Antti Tykkyläisen
kuulutuksessa kielletään vitankeruu ym. Ihantolammen
palstalta

Leppälänpäässä 6/5 1902.

Isak Puhakka,
taloll. N:o 16 Enon kylässä.

Laiiisen edesvästään uhall
kiellän Ihantolammin niitty-
palstalta vitankeruun, puiden
oton ja laifenlaisen metsän
raiskun, samoin niityllä talttipuiden
vieretysten sekä niityn talttaamisen.

Enosja 6/5 1902.

Antti Tykkyläinen,
taloll. N:o 38 Enon kylässä.

Dman t

on myö

H

ja suu
myy ha

Viralliset kuulutukset Virallisessa lehdessä

Virallisia kuulutuksia julkaisi **Virallinen Lehti**, joka ilmestyi Helsingissä ja painettiin Keisarillisen senaatin kirjapainossa.

Tässä virallisen lehden kuulutus, joka koski pakkohuutokauppaa Ilomantsin kunnan Kivilahden kylässä Kauppias Mikko Tykkyläisen saamisen turvaamiseksi.

Kuva oik. Virallisessa lehdessä julkaistu pakkohuutokauppailmoitus kauppias Mikko Tykkyläisen saatavien suorittamiseksi. Mikko Tykkyläinen oli tuolloin aloittanut maakauppiaana Enonsalolla

Mikko Tykkyläinen suunnitteli tehtaan perustamista

Kuva oik. Kunnan kuulutus Karjalattaessa väliaikaisesta kuntakokouksesta, jonka tarkoituksena oli käsitellä Mikko Tykkyläisen ja Juho Rädyn maanhankintaa lossimaalta. Tarkoitus oli perustaa tärpättitehdas. Hanke ei toteutunut.

Antti Tykkyläinen haki työntekijöitä Helsinkiin 1880-luvulla

Antti Tykkyläinen haki lehti-ilmoituksilla työntekijöitä Helsinkiin ”Viaporin Santahaminaan”. Viapori on nykyisin Suomenlinna. Viaporin linnoitusalueeseen kuului Santahamina, joka nykyisikin sotilasaluetta. Viapori oli venäläisten vahva linnoitus. Ohessa ilmoitus Savo-Karjala-lehdestä 22.11.1889

Tykkyläinen-sukunimi on ollut jossain päin Suomea vaikea

Antti Tykkyläinen teetätti erilaisia töitä Helsingissä Viaporissa. Hänelle oli tärkeää, että nimi kirjoitettiin oikein. Piti oikaista kuulutuksella sanomalehdessä virheellisiä tietoja

4628(3—2)

Ludvig Hjelmman.

Ellei laillista estettä ilmaannu, myydään tiistaina ensitulevan Elokuun 5 p:nä klo 12 päivällä paikan päällä pidettävällä pakko-huutokaupalla **talokas Heikki Mik-kosen** omistamat $\frac{3}{12}$ perintötilasta N:o 15 Ilomantsin kunnan Kivilahden kylässä kauppias Mikko Tykkyläisen saamisen suorittami-seksi.

Saamiset, joiden ottaminen velkojain luet-teloon riippuu niiden ilmoittamisesta huuto-kaupan toimittajalle, ovat ilmoitettavat vii-meistään huutokauppakeskustelussa sanot-tuna päivänä ennen huutokauppaa. Ilomant-sin voutikunnan konttorissa Heinäkuun 7 p. 1902.

4671(3—2)

L. Thuring.

Ellei laillista estettä ilmaannu, tulee **kirk-koväikartti Abram Pesosen** omistamat

N:o 860.

K. B. Chydenius.

Kuulutus.

Lauvantaina Kesäkuun 9 p:nä klo 10 a. p. pidetään kansakoululla Enon väliaikainen kuntasilous, jös-ja käsitellään seuraavat asiat:

1) Luetaan Kuopion läänin tu-wernöörin päätös N:o 332 t. t. 17 p:ltä, koskewa Enonjalon kansakou-lupaitan muuttoa Parjaifiini.

3) Taloll. Mikko Tykkyläinen nuorempi ja puuseppä Juho Rätty pyytävät tonttimaata Niimajarjun lossimaalta.

Enosja 27 p. Toukok. 1906.

Paavo Koljonen.

Ilmoitukset

Tiistia a. p. Hel-na. Sa-rasja ka-jitehtaall-rasja N:o 2.

Keskin 9 a. p. päim. El-kauppias Penttilän Jorvillan, Nollajan

Torsti a. p. K N:o 1.

Maan 10 a. p. riijesja, nalla M i. p. Roi-sonilla

Huom! Hinta hampaalta 6 msta korkeimpiin hintoihin.

Työmiehet hoi!

Halon ja tutin hakuuta foto talveffi Huuun metässä Viaporin linnoitami-nasja. Halkojlesta 2 m-faa, tufista 25 p-nä. Helsingin torin rannasta läh-tee laima „Mars“ joka päivä klo 10 a. p. styhytään **A. Tykkyläistä.**

Tämän kuita jaan ilmoittaa että su-kunimeni on Tykkyläinen ei „Tykkyläinen“, jofsi muutamat arvoisat Herrat kirjoit-tusjaan tahtomat sitä täältä.

Antti Tykkyläinen.

Viaporissa.

Warkaan täden kuita pistäti Tampereella viime pääsiäismarkkinoilla suatin tar-

Warkoon täden kuita pistäti Tampereella viime pääsiäismarkkinoilla suatin tar-

Tykkyläisiä Baptistisaarnaajina

1900-luvun alkuvuosina kiersi baptistisaarnaajia perustemassa baptistiseurakuntia. Suutari J. Tykkyläinen ja hänen vaimonsa Maria Kaija esiintyivät useilla paikkakunnilla ympäri maata. Tampereella Suutari J. Tykkyläinen oli valittu baptistiseurakunnan saarnaajaksi

Kuva oik. Juttu baptistikasteesta Tampereen Sanomissa vuodelta 1904. Uudelleen kastetuiksi tulivat suutari J. Tykkyläinen ja hänen vaimonsa Maria Kaija.

— Wähän töitä ja paljon työ-
väkeä kuulun tätä nykyä olevan Rot-
fassa.

— **Baptistikaste,** ensimmäinen laatuun Wiipurissa tapahtui viime maanantaina Hawin rannalla, Baptistisaarnaaja G. Nisfanen Kuopiossa toimitti tämän tehtävän. Hudestaan kastetuiksi tulivat mainittu lahkon uskonnollisten menojen mukaan suutari J. Tykkyläinen ja hänen vaimonsa Maria Rajja. Noin kymmentuntta henkeä oli tilaisuudessa saapuvilla. Samana päivänä perustettiin tämmösinäinen baptistinen seurakunta ja walittiin äskten kastettu suutari J. Tykkyläinen seurakunnan saarnaajaksi sekä seurakunnan hoitajaksi suutari K. Hedborg. Lahkon viimeisessä „leiwännurrossa“ maanantai-iltana oli osallisina ainoastaan 6 henkilöä, pappi niihin luettuna. Papilliset toimet suoritti G. Nisfanen. Seurakuntaan otaminen ja saarnaajaksi wihkiminen tapahtui „tätten päälle paremijella“. — Wiiv. San.

— Kontursi jefin. Grään kon-

ja kahden puolen lunt
tä runsaassa määrin
Ham. S.

— **Nuden Intil**
mis keino on mu-
 purin pitäjässä kessin
 jääneitä nahkapalasia
 nyt wetää peltiä a-
 kohta oli täynnä saw-
 ei ensiksi oikein pit-
 huomasi, että Intikat
 raosta kuolleina tip-
 miehen mieli. Nyt l-
 ään nahkapalasia k-
 hehoittapa siihen u-
 lla: friseurimaistaja.

— **Lumitvalkoin**
nähtiin viime viik-
ki ja torstaina erään ta-
kalahden Haapalan k.

Sähkösa

(Temp. Un

Sum. fahföfan tot

Sanomalehdissä julkaistiin kuulutuksia erilaisista kielloista ym. tuohon aikaan ja vielä 1900 -luvun puolen välin jälkeenkin. Esim. jos puoliso lähti omille teilleen, niin kuulutuksella voitiin antaa määräaika, jonka jälkeen avioero voitiin oikeudessa päättää.

Kuva oik. vuosisadan vaihteessa olivat monet tilat vielä isojaon jälkeen jakamatta, josta aiheutui ristiriitoja omistajien kesken. Oheisen kuulutuksen mukaiset kiistat olivat tavallisia. (Karjalatar 1900)

Suomen laillisen edesvästuun uhalla
kenenkään ostamasta sähkö- ja
telefooni-patsasputia meljeltäni Antti
Tykkyläiseltä, koska hänä minun kansa
on yhteinen ja vielä jafamaton tila
N:o 38 Enon kylässä, jonka tieboffi
annan. Vilpalella 11/6 1900.

Heikki Tykkyläinen.

Sorwingin=nimiseellä nurmeßani, we-

Kuva oik. Tykkyläiset ovat päässeet mukaan sotilashuumoriin. Kukahan lienee ollut tuo lehdessä mainittu ”miljoona-Tykkyläinen” (Länsi-Suomi 1910)

fin | raastumanoifeu3.

Sotilaallifesti. Ewersti: —
„Onko se totta, että olette kihlan-
nut sen vanhan Tyttöläisen tyt-
tären, nimittäin sen miljoona-Tyttö-
läisen?”

Rapteeni: — „Kyllä, herra emersti, pirttäähän fotilaan myydyä elämänjääniin kalliista hinnasta kuin mahdollista.”

1909:

1 li
firjanp
telegra
firjuri,
meturi
tājāā,
mieš,
tā, 10
ratame
martije

שלישית, מניית נכסיהם.

Eeva evakossa

Eeva Tykkyläinen viettää eläkepäiviä Parikkalan kuntakeskuksessa. Hän täytti 90-vuotta keväällä 2017. Toivo-puolison kuolemasta on jo kulunut reilut 6 vuotta. Eeva muistelee nyt evakkoreissua talvella 1940.

Puna-armeijan hyökkäyksen alkaessa 30.11.1939 raja oli varsin kaukana kotitilastamme Intsilässä. Talvisodan jatkuessa ja suomalaisten perääntyessä tuli sitten isä Aadolf Peuhkurille ilmoitus tammikuussa 1940, että koti on jätettävä. Kiireen vilkkaan pakattiin lähinnä vaatteita ja joitakin muita tavaroita rekeen ja kyytiin kävivät nuoremmat sisarukseni Eino ja Maria, sekä äiti Anna.



Kuva 11: Eeva vasemmalla Antti-veljen ja Maria-siskon kanssa, potkurissa istumassa Eino-veli. Antti haavoittui kesällä 1944 ja hän kuoli sodan viimeisinä päivinä sotilassairaalassa Punkaharjulla.

Minä olin tuolloin 12-vuotias ja jouduin ajamaan lehmälaumaa talvipakkasessa lähes umpihangessa kohti Eemel-enon maatilaa Saaren Akavaarassa. Sinne oli matkaa Intsilästä noin 20 kilometriä. Matka oli raju koettelemus sekä minulle, että karjalle. Lähtiessämme kotipihasta tykkien jyllyn kuulussa rintamalta,

mielessäni liikkui monenlaiset kysymykset. Vieläkö on paluuta kotiin? Tänne jäivät monet rakkaat tavarat, kuinka niiden käy? Miten selviän talvipakkasessa lehmien kanssa?

Isä ajoi edellä ja teki kulku-uraa nuorella hevosella ja minä kävelin lehmien kanssa perästä. Ei ollut tuohon aikaan tietoaakaan mistään aura-autoista. Meidän työhevoset oli viety rintamalle ja meillä oli käytössä vain tämä nuori sälkö. Liityimme pitkään letkaan, jossa oli karjaa monesta talosta.

Olimme lähteneet liikkeelle aamuhämärissä ja matka kesti iltaan asti. Erityisesti minulle jäi mieleen noin 10 kilometri taivallus järven jäätä pitkin Hirvosen rannasta Rautalahteen. Tuulen viima oli armoton kovalla pakkasella ja tuntui, että kasvot paleltuvat aivan väkisin. Vaatetus tuohon aikaan ei ollut hääviä, mutta en muista kuitenkaan, että olisin saanut paleltumia.

Meidän lehmät olivat onneksi tottuneet talvisäähän, koska käytimme ne joka päivä juomassa kotitilan lähellä olevalla lähteellä.

Matkalla näin useita lehmiä hangessa kuolleeksi paleltuneina. Niillä polosilla ei ollut tottumusta talvella ulkoilemiseen niin kuin meidän lehmillä.



Kuva 12: Maantien pientareella lehmät laiduntamassa, kun autoliikenne 40-luvulla oli hiljaista. Kuva on otettu Eevan kotitilan pihapiiristä. Tästä alkoi Eevan evakkotaival.

Lopulta Rautalahden ranta alkoi häämöttää ja isä tuli hevosella luokseni. Muistan elävästi, kun isä katsoi minuun päin ja sanoi, että tule tyttö rukka tänne kyytiin välillä lepäämään. Ei tarvinnut kahta kertaa käskeä, kun hyppäsin vällyn alle lepäämään.

Lopulta pääsimme perille enon maatilalle. Kyllä tuntui ruhtinaalliselta päästä Anna-äidin tarjoaman lämpimän keittolautasen ääreen. Tämä matka oli elämäni kaikkein raskain matka eivätkä muistot siitä häviä koskaan.

Talvisodan loputtua 13.3.1940 palasivat isä, äiti ja Eino-veli kotiin Intsilän tilalle. Minä kävin siskoni kanssa koulua vielä kevääseen asti Saarella Maironiemen koulussa ja sen jälkeen palasimme kotiin.

Antero Tykkyläinen

Vapausoturi arestissa

Sukulehemme edellisessä numerossa oli valokuva isästäni, vapausoturi Heikki Ikosesta (1893–1969). Kuvassa soturin yllä on Valkoisen armeijan asepuke. Isäni oli hyvin vaitelias sotakokemuksistaan. Sotilaspassin olisi ollut luettavissa tiedot esim. joukko-osaston sijaintipaikkakunnista, mutta kun passi on kadonnut, oikea tieto jää arvailun varaan.

Otsikossa mainittu tapaus tuli tietooni vasta kuvan julkaisemisen jälkeen veljiltäni Aimolta ja Aulikselta. Isäni oli kertonut, että hän jossain Laatokan liepeillä vartiovuoronsa aikana luki taskussaan kuljettamaansa Uutta testamenttia ja tarkastuskierröksellä liikkunut vartiopäällikkö yllätti hänet. Kirjaa lukeva vartija ei kyennyt kyllin valppaasti hoitamaan saamaansa tehtävää. Sotaväen ohjesäännön mukaan päällikkö määräsi vartijalle rangaistuksena kovennettua arestia eli putkatuomion. Kärsitty tuomio ei häntä

vieroittanut mainitusta kirjasta ja niinpä sen tutkailu jatkui aina elämän iltaan asti.

Minkä asian tai aatteen puolesta isäni taisteli vapaussodassa? Oma aineellista omaisuutta hänellä ei ollut. Isäni vanhemmat, Risto Ikonen (1868–1943) ja Susanna Ikonen (o.s. Kuivalainen 1870–1947) olivat vuokratilajelijoita Sikovaara-nimisellä tilalla Ilomantsin pitäjän Tokrajärven kylässä vuodesta 1900 alkaen. Kauppakirja noin 64 hehtaarin tilasta tehtiin vasta sodan jälkeen 1920-luvulla. Tilan oston teki mahdolliseksi vuonna 1922 eduskunnan säätämä Lex Kallioksi nimetty laki. Viimeinen lainaerä saatiin maksetuksi 1930-luvun lopulla, talvisodan kynnyksellä. Mieheeni piirtyi erityisesti mummoni iloinen ilme saatuaan nyt emännöidä velattoman talon lieden äärellä! Velattomuus ei kuitenkaan tuonut välittömästi tilalle vaurautta. Tilan peltotilkut ja karja tuottivat niukan toimeentulon, jota savotoista saatavilla ansioilla voitiin kohentaa. Tässä yhteydessä en malta olla lainaamatta suuren metsäyhtiön pääjohtajana toiminutta vuorineuvos Tauno Matomäkeä, joka televisiohaastattelussa muisteli lapsuuttaan pientilalla Nakkilassa: "Elämä oli köyhää, mutta ei kurjaa!" Tämä köyhyydestä korkeaan asemaan kohonneen vuorineuvoksen naseva lausahdus sopii ainakin osittain kuvaamaan myös Sikovaaran tilan elintasoja. Merkittävin poikkeus on se seikka, ettei suvussamme ole vielä vuorineuvoksia, mutta olemmehan kuitenkin oman käsityskykyni mukaan lainkuuliaisia ja yhteiskuntakelpoisia kansalaisia!

Sikovaaran tilan vanha nimi oli Kuivala, jonka Kuivalaiset omistivat vuodesta 1669 alkaen aina 1890-luvulle asti. Kun puutavaran arvo alkoi noihin aikoihin kohota, alan yhtiöt ryhtyivät innolla ostamaan metsätiloja. Ostajat hokivat tilallisille, että myytyänne tilanne

vapaudutte sen tuomista rasitteista. Tilakaupasta tipahtaa rahat hyppysiin ja lähitienoon savotoilla pääsette ”kultaa” vuolemaan! Tähän ansaan myös Kuivalaiset kompastuivat ja myivät kontunsa. Yhtiö vuokrasi tilan peltotilkut rakennuksineen Ikosille. Riston puoliso Susanna kuului Kuivalaisten sukuun, jonka perinteitä hän pääsi monien menetysten keskellä vaalimaan.

Minkä vuoksi isäni lähti muiden saman mielisten miesten rinnalla sotimaan? Vastaan esittämäni kysymykseen tunnetulla lauseella: ”Kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta.” Vuokrakodissakin on turvallista asua, jos elää sopimusehtojen mukaisesti. Luterilainen uskonkäsitys ja arvomaailma olivat puolustamisen arvoisia. Isänmaan vapauttaminen orjuuden ikeestä vapaaksi kansakunnaksi oli taisteluiden keskeinen tavoite. Sodan päätyttyä miehet palasivat koteihinsa ja useimmat heistä tarttuivat tomerasti työhön ja toimintaan. Käytyä sotaa voidaan raakuudessaan pitää kansakuntamme historian eräänä synkimmistä onnettomuuksista.

Miten valtiovalta huomioi kansakunnalle vapauden taistelleita Valkoisen armeijan sotaveteraaneja? Isäni kohdalta tiedän kertoa, että muistelen hänen saaneen kunniakirjan ja mitalin, mutta mitään veteraanieläkettä ei herunut. Ainoa merkittävä kunnianosoitus oli kutsu saapua Valkoisen armeijan saavuttaman voiton 20-vuotisjuhlaan ja paraatiin Helsinkiin 16.5.1938. Valtio tarjosi veteraaneille vapaan matkan ja majoituksen kyydillä, jota voi kuvailla laulun sanoin: ”Ajetaanpas pojat kyydillä, kyllä valtio kyydin maksaa. Valtion tallis on sellainen humma että kyllä se juosta jaksaa”. Rivimiehenä palvelleille veteraaneille ei osoitettu istumapaikkaa junan matkustajavaunussa, vaan heille tarjottiin kyyti oikein makuupaikalla varustettuna härkävaunussa. Matkapakettiin kuului tietenkin muonitus,

josta huolehtivat lotat joillakin reitin väliasemilla ja määränpäässä. Useimmat veteraanit, isäni kaltaiset ”takamehtien miehet”, pääsivät ensimmäistä kertaa elämässään pistäytymään pääkaupungissa ja oikein kutsuvieraina, kunniakansalaisina. Isäni mielestä juhlan kohokohta veteraaniparaatin ohimarssin aikana oli nähdä omin silmin lähietäisyydeltä marsalkka Mannerheim ja kuulla hänen puheensa ydinsanoma: ”Vapaussodan veteraanit! Olette kaikki Sankareita. Kaksi vuosikymmentä sitten voitokkaasti taistellen vapautitte kansamme sorron alta. Kohottakaamme vapaalle ja uljaalle isänmaallemme kolminkertainen eläköön-huuto!”

Suojeluskunta- ja Lotta-järjestöt toimivat vireästi 1920–1930-luvuilla kaikkialla maassa. Myös Tokrajärvellä oli Suojeluskunnan kyläosasto. Isäni ei osallistunut osaston toimintaan, mutta antoi sille kyllä hiljaisen hyväksyntänsä. Kotonani ei muutenkaan ampuma-aseita harrastettu. Lähin suojeluskuntatalo oli noin peninkulman päässä Huhuksessa ja seuraavaksi lähin Kirkonkylässä. Maanpuolustotoiminnalla oli merkittävä osuus ”valkoisesti” ajattelevien kansalaisten puolustusvalmiuksien ja -tahdon kohottajana. Olisiko tällä toiminnalla ollut jotain osuutta siihen, ettei talvi- ja jatkosodan päätyttyä maataamme miehitetty?

Ensi vuonna tulee vapaussodasta kuluneeksi 100 vuotta. Osoittakaamme vapausoturien muistolle kunnioittavat kiitoksemme! Voimme virittää ajatuksemme tähän tunteeseen hyräilemällä vaikkapa Finlandia-hymnin juhlovaa sävelmää ja antamalla sen ylevien sanojen koskettaa.

Löytöjä perhealbumista



Kuolinilmoitus 1920-luvulta edustanee tuolle ajalle ominaista yleistä tapaa. Sanna Tykkyläinen (1873–1929) oli Mikko Mikonpoika Tykkyläisen (1855–1922) toinen puoliso. Edellisen puolison Kaisa Laukkasen (1873–1899) kuoltua taloon tarvittiin välttämättä uusi emäntä. Vihkiminen tapahtui 22.9.1903. Lapsia syntyi neljä, joista kaksi nuorinta menehtyi. Lapsikuolleisuus oli yleinen vitsaus tuohon aikaan.

Ilmoituksessa luetellaan vainajan lähiomaiset kappalelukuina, ei nimeltä, kuten tavallista. Koska epäilen, etteivät kaikki vainajan vielä voimissaan olevat lastenlapsetkaan tiedä numeroiden taakse kätkeytyjä henkilöitä, luettelen heidät nimeltä: 1 tytär = Lyydi Maria (1905–1995). 1 poika = Antti (1907–1974). 1 vävy = Heikki Ristonpoika Ikonen (1893–1969). 1 sisko = Alina Eskelinen (s.1880-luvulla, lapset Lahja ja Veikko). 2 veljeä = Antti Tanninen ja Risto Tanninen, joka muutti Enosta Tohmajärven Onkamoon. Antin puoliso Elisa Turunen (s. 1904) tuli taloon seuraavana vuotena.

Sannan (kirkonkirjassa Susanna) kuolinsyy oli ruusu. Entisaikaan ruusua ei voitu parantaa, mutta nykylääkkeet tuon

viheliäisen vaivan nujertavat. Olisipa mummo elänyt vielä vaikkapa kymmenen vuotta, olisin saanut iloita vierailuista hänen luonaan ja lauleskella: ”Mummon luona on lysti olla, siellä on hauskaa monta...”

Sanna-mummo on ollut toimelias emäntä päätellen siitä, että hänet oli valittu Enonsalon kansakoulun johtokuntaan. Tuon aseman suoma arvovalta ei kuitenkaan piisannut siihen, että omat lapset olisivat päässeet kouluun. Opettaja Jaakko Kautto on ollut pätevä ja kylän sivistysrientojakin pontevasti tukeva monitoimimies. Isännän päätös oli, että kiertokoulun oppimäärä riittäköön. Oppivelvollisuuslaki tuli voimaan vasta v.1921 ja silloinhan nämä lapset olivat jo koulupakon ulkopuolella.

Olen itsekseni mietiskellyt, että jos Antti-eno olisi saanut kansakoulun päästötodistuksen taskuunsa, olisiko hän malttanut olla pyrkimättä ammattikoulutukseen? Havaintojeni mukaan hän oli poikkeuksellisen kiinnostunut koneista ja yleensä tekniikasta. Asentajakoulutuksen saatuaan hän olisi saattanut perustaa yrityksen Iljanvaaraan. Perintökonnun metsät olisivat tuottaneet puuta ja tilan viljely olisi sujunut siihen aikaan edullista apu työvoimaa käyttäen.

Miten Heikki Ikonen osui juuri Tykkylän Sanna-emännän vävyksi? Tiet Tokrajärveltä Enonsalolle olivat hänelle tuttuja jo lapsuudesta asti, sillä siellä asui sukulaisia: Jussi-setä Rantavaarassa ja Erkki-setä samoilla kulmilla. Erkki-sedän puoliso oli Anna Soikkeli Luhtapohjasta. Kesäisillä kyläreissuilla matka taittui polkupyörällä kuin leikiten hevoskyytiin verrattuna. Tykkylän talon väkeen tutustumiseen ujo kylämies tarvitsi ”liehtarin”, opastajan, jonka tehtävän hoiti ansiokkaasti Lyydi Marian ikätoveri ja tuttava, kielevä ja nopsajalkainen Otto Pölösen Kaisa, Jussi-sedän tytär. Kun

Kaisa oli saanut Heikki-serkkunsa kainouden karistettua, vierailut Tykkylään toistuivat ja kohtapa sieltä matkattiin papin pakinoille. Solmittu liitto kesti vähän yli neljä vuosikymmentä.



Kuva 13: Sanna Susanna Tykkyläinen o.s. Tanninen



Kuva 14: Kaisa ja Otto Pölönen

Merkkipäiviä



**Maanviljelijä
Matti Tykkyläinen
80-vuotias**

80 vuotta täyttää huomenna tk. 18 pñä mv. Matti Tykkyläinen Enon Ihannon Lemussa. Hän on syntynyt Enon Iljanvaarassa ja käynyt Niittylahden kansanopiston sekä Siikasalmen maamieskoulun. Hän toimi maamieskoulun käytyään tilanhoitajana Rääkkylässä Niemisen hovissa, mutta avioliiton solmittuaan hän siirtyi Enoon, jossa hän on viljellyt tilaansa kohta 50 vuotta.

Maanv. Tykkyläinen on ollut mukana lukuisissa kotiseutunsa parasta tarkoittavissa yhteisissä riennoissa. Hän oli perustamassa Enonkylän Osuuskassaa, Haapalahden maamiesseuraa ja Enonkylän maamiesseuraa, edelleen puuhaamassa maantietä Haapalahden pysäkiltä Ihannonsalolle ja kansakoulua Ihannon salon lapsille. Hän on aikoinaan kuullut myös kunnanvaltuustoon. Ihannon koulussa hän toimi ensimmäisen johtokunnan puheenjohtajana ja muutaman kerran koulun veiston opettajana. — Myöskin opintokerhotyöhön hän on osallistunut ollen mm. perustamassa Kyyrön opintokerhoa. Aatteelliseen työhön hän on osallistunut m.m. maalaisliiton riveissä. Monitoimisena miehenä hän on maanviljelijän ammatinsa ohella ehtinyt toimia muutamia vuosia postinkantajana 10 kmh kantolinjalla. Onnittelemme!

Karjalainen 17.3.1962

Kuva 15: Merkkipäivä uutinen Karjalan Maa-lehdessä 17.03.1962

Oheisessa lehtileikkeleessä on merkkipäivä uutinen: Maanviljelijä Matti Tykkyläinen 80-vuotias. Oletan, että tämä 65 vuoden takainen uutinen monitoimimiehestä kiinnostaa. Matin (1882–1967) puoliso oli Aina Maria Hirvonen (1873–1949), Rääkkylän

Niemisen hovin tytär. Heille syntyi kolme tytärtä: Hilja (1911–2011), joka eli viikoa vaille 100-vuotiaaksi, Aino Ester (1912–1943), puoliso Onni Antinp. Tanninen (s.1908) ja lapset tästä liitosta: Eero, Matti, Pirkko ja Pentti. Kolmas Lemun lapsista oli Elsa (1915-).

Poikkesin Lemussa viimeksi 1960-luvun puolivälin paikkeilla, jolloin isäntä oli jo vanhuuden haurastuttama. Miehuutensa parhaina vuosinaan on hänen uljasryhtisessä olemuksessaan voinut havaita jopa karismaattisia piirteitä. Eipä siis ihme, jos hovin tyttö taipui hänen kanssaan talosille. Muutto aavojen ulapoitten Rääkkylästä Enoon erämaalammen rannalle Lemun tilalle on vaatinut sopeutumiskykyä. Pari oli vihitty v. 1910. Samana vuonna valmistui Joensuu-Lieksa rautatie, joka suuresti helpotti matkustamista. Tapasin joskus 1940-luvun puolivälissä viimeisen kerran Lemun emännän Kaltimossa, Sarolassa, jossa hän oli kyläilemässä. Hänen olemuksensa ja pukeutumisensa poikkesi rahvaanomaisesta tyylistä. Vertasin häntä mielikuvissani johonkin koulukirjassa kuvattuun lempeään ruhtinattareen! Muistini mukaan Matti-enoa kutsuttiin leikkillisellä arvonimellä Lemun rovasti.

Tähän "nimittelyyn" on ollut vaikuttamassa hänen osallistumisensa kyläkuntansa yhteisten asioitten hoitoon. Huomioin vielä, että Lemun Aina-emäntä ja Tykkylän Sanna-emäntä olivat syntyneet samana vuonna.

Omat tietoni Lemun tilan vaiheista ovat kovin niukkoja. Voisiko joku sen sukuhaaran vesa kertoa niistä tämän lehtemme seuraavissa painoksissa? Samoin kaikkien muittenkin sukuhaarojen muistelut henkilöistä ja tapahtumista olisi kiinnostavaa luettavaa.

Laukaassa 20.10.2017
Toivo Ikonen

Parikanmäen kahtamoinen tiimoilta

Alkuvuodesta sain puhelinsoiton. Parikkalan kirkko 200-vuotta toimikunta pyysi minultakin tarjousta kirkkonäytelmän valmistamisesta. Lämpenin heti aiheelle ja ajatukselle, kotikirkko on tuttu ja rakas vaikka täällä naapurikunnassa ollaan asuttu jo kolmisen kymmentä vuotta.

Yllätyin hiukan, kun sain työn tehdäkseni. Olihan tarjousta pyydetty myös Arto Mylläriseltä, joka on tehtaillut tämän tyyllisiä näytelmiä kosolti.

Runsauden pulahan siinä tuli, olinhan matkailuoppaan roolissa opiskellut aihetta kymmenet vuodet. Kirjoitin ja karsin, tiivistin ja lyhensin. Toiveena oli myös, että näytelmä kiinnostaisi lapsia. Siitä esitettäisiin myös koululaisnäytös.

Käsikirjoitus valmistui syksyllä ja alkoi näyttelijöiden metsästys. Monien vaiheiden jälkeen roolit saivat esittäjänsä. Jouko-veli otti tekniset murheet kantaakseen ja aikamoinen urakka siitä hänelle koituikin. Myös Antero-veli tuli hätiin, kun miesrooleihin oli vaikeuksia saada esittäjiä.

Suuri ilon aihe oli heti alusta mukaan tulleet lapset: Kiia, Venla ja Otto. Hienosti he vetivät roolinsa, vaikka välillä harjoituksissa meno oli melkoista.

Olin kirjoittanut yhden kohtauksen rippikouluikäisten esitettäväksi. En kuitenkaan onnistunut löytämään kolmea tyttöä tähän kohtaukseen. Sitä oli muutettava sen verran, että aikuiset ladyt voivat ottaa sen esittääkseen.

Aluksi harjoiteltiin seurakuntakeskuksen salissa, kun kirkko oli kylmillään sydäntalven ajan. Päästyämme kirkkoon pakka meni sekaisin, sillä välimatkat ja esittämispaidat muuttuivat täysin.

Seurakuntamestari rakensi keskikäytävälle ”esiintymislavan” joten myös lapset saatiin paremmin näkyviin. Kohtauksien aikana ”valokeilassa” vuorottelivat eri henkilöt tarpeen mukaan.

Kohtauksia esitettiin myös urkuparvessa, saarnastuolissa ja alttarilla. Mestari Oskar Merikanto oli kavunnut urkuparvelle tervehtimään kanttori Aleksanteri Siitosta, entistä oppilastaan.

Näyttelijät ottivat näytelmän omakseen ja tekivät parhaansa sen onnistumiseksi. Vaikeuksia tuli äänentoiston kanssa kamppaillessa. Kirkon omat ”poskimikit” eivät riittäneet alkuunkaan. Saimme onneksi lainaan LC Siikalahden, ja paikallisen Parikan Pärreet-näyttelijäryhmän äänentoistolaitteet ja äänimiehen. Jouko teki ison työn virittäessään mikrofonit ruotuu ja huolehtiessaan niiden toimimisesta harjoitusten sekä esitysten ajan.

Kirkkoherran toiveesta murreanoja koitettiin ”suomentaa” ohjelmalehtiseen. Siihen merkittiin myös kohtauksen nimet ja esiintyjät. Tarpeen se taisi ollakin, vilistiväthän vuosikymmenet liukkaasti silmien editse.

Näytelmä alkoi kansanpukuun pukeutuneen naisen kiirehtiessä keskikäytävää, kohti sakastin ovea, vilkuille pelokkaasti taakseen. Eikä suotta seurasi hänä mörisevä karhu. Olin tehnyt karhupuvun vuosia sitten paikallishistoriasta kertovaan näytelmään. Tällä kertaa ahtautui tekijä karhun nahkoihin tallustelemaan.

Ensimmäisessä kohtauksessa kansa vaeltaa kirkonmeinigin jälkeen kotejaan kohti. Samalla tulee esitellyksi kaikki mukana olevat näyttelijät. Kaksi tyttöä jää odottamaan äitiään, joka on rovestin kirkkoitettavana sakastissa. Kevään ensimmäiset pääskys sujahtelevat

taivaalla ja lapset lähtevät niitä ihmettelemään.

Äiti tulee ja kolmikko lähtee kiiruhtamaan sateen alta kirkkomummolaan. Äiti heittää ennustuksen ilmaan: ”Ko ei vuan salama iskis ja polttas meijeän kirkkoo”

Niin kuitenkin käy, eivätkä paikalle rientävät kyläläiset mahda mitään, vaikka aseena on niinkin vahvat sammutusvehkeet kuin varpuvispilä ja kenkäraja.

Siitä sitten lähdetään rakentamaan uutta kirkkoa. Savitaipalelainen kirkonrakentaja Matti Salonen saapuu paikalle tarkastelemaan riitinkiä. Saapihan se intedentti piirtää mutta saloslainen kahtamoinen siitä rakennetaan. Vottepe – noo votte sanontaa koitettiin selventää ihastuneeksi ihmettelyksi tai toisen kertomusta myötäileväksi myönnyttelyksi.

Ison kirkon kalustaminen ottaa aikaa ja seurakuntalaiset saava ällistellä ensin pelkkiä seiniä. Pittäähä se veikkosella tokataija(ymmärtää)miten kalliita ne sellaset kapusimet on.

Parikkalalaiset talonpojat saivat kärsiä Koitsanlahden hovin alaisuudessa lähes 250 vuotta. Pieni välähdys upravitelin omavaltaisuudesta ujutettiin mukaan. Anteron tuttavapiiristä löytyi Sergei, joka uskottavasti ärjyi kotikielellään venäjällä ja ruoska viuhui tsuhnan pölyttämisessä. Ropottii(päivätyö velvollisuutta)oli puittos sentään käytävä vuorollaan hovilla tekemässä.

Eniten nauratti tekijöitäkin kohtaus, jossa Oskar Merikanto oli tervehtimässä oppilastaan kanttori Siitosta. Syrjäkylältä oli tulossa vihkipari ja Merikanto halusi soittaa heille hääsoitot. Morsian oli unohtanut laskea helmat vyötäröltä ja pikavihkimisen yhteydessä kummelluksia sattui ehtimiseen. Pariskunta sai kuitenkin

toisensa ja tyytyväinen äiti kehaisi kaiken menneen niin kuin rasvattu.

Muisteltiin myös kuuluisaa papinvaalia, jonka lopputuloksena ei toivottu kappalainen valittiin kirkkoherraksi, ja Parikkasta eroon kampeava Simpele välttyi erorahojen maksusta. Hairinkohan siinä tuli, kun tehtaan väkeä rantautui proomusta iso rövätti yllättäin ja viime minuutilla äänestämään mieleistään.

”Pieni kellonsoittaja” teki kunniaa kaikille niille suntioille, jotka hoitivat soitot kellotapulissa ilman kuulosuojaimia säässä kuin säässä. Iso tuohikontti selässä pieni Eino selvitti äidin tenttauksen ja saivatpa siinä kirkonkylän tytöt tuta ritsan tarkkuutta. Pappi ajoi nieta(ruunikko)ruunalla ja äiti se jaksoi taikattaa(jankuttaa).

Sota-aikaa kuvasi evakkojoukko, joka yritti löytää yösijaa täyteen ahdetusta kirkosta. Saman yön aikana alttarilla kuoli vanhus ja saarnastuolissa syntyi poikalapsi. Kyllä sillä raskaalla tiellä uhveltuu (uupuu/väsyä) jokahine.

Parikkalan seurakunnan lauluyhtye otti hoitaakseen:”Korva sepittää”-kohtauksen. Siinä kanttori on kiusaantunut kovaääniseen emäntää, joka voittaa äänen kannatuksessa jopa soittopelinkin. Kanttori pyytää tätä, vasta perustettuun kuoroon alttia laulamaan. Koelaulussa Kärhä-Leppäsen emäntä osoittautuu oivalliseksi laulajaksi, joka hoitaa oman vuittinsa erinomaisesti.

Rippikoulukohtaus on näytelmä näytelmässä. Siinä on kokoonnuttu muistelevaan kaukaisia rippikouluaikoja. Mä korpinraato raihnainen ja paha syntipahka. Niin synnin imen itsehen, kuin rasvan imee nahka. Ma huudan koira nälkäsuu, oi Herra heitä armoluu. Purista piskin niskaa ja taivaan iloon viskaa.Tämän ulkoläksynä olleen virren jälkeen alkaa tapahtua. Paikalle

pelmahtaa riemullisesti laulaen, kilistimillä ja kalistimilla varustautunut nuorten lauluryhmä. Kirkkoherra onkin nainen ja leirimajalla on nuortenilta.

Kaikki näyttelijät kokoontuvat kuoriin ja liittyvät lauluryhmän mukaan; ”Nyt kiittäkäämme suurta Herraa, Hän meidät luonut on. Hän rakkauuttaan tarjoaa ja kodin löytää koditon. Kaikki kansat, kaikki kielet, kaikki heimot, kaikki mielet, kaikki kansat, kaikki maa käy palvelemaan Jumalaa.

Marjaana Tykkyläinen

Eeva-Liisan tarina – taivaan Isän käteen

Synnyin Rahkeella 20.5.1949 isän ja äidin kuudentena lapsena syntymä kammarissa, joka on Rahkeen kodin vanhinta osaa. Uinun vieläkin kesäisin uneen tuossa huoneessa ja muistelen menneitä nykyajassa.



Kuva 16: Vanhempieni Irjan ja Paavon hääkuva

Äidillä ja isällä oli raskas työ maanviljelijänä. Sisarusten ja veljesten kanssa oli kotoisaa ja turvallista. Muistoja alkoi kertyä. Minä olin isokokoinen takkupäinen tyttö. TUOSSA VALOKUVASSA OLIN NOIN 3 -vuotias isän sylissä.



Kuva 17: Eeva-Liisa 3v

Luulin silloin, että valokuvaaminen koskee. Ja isä otti minut syliin. Ilmari Airaksisella oli silloin kamera ja he olivat

käymässä Rahkeella ja tuo kuva on ensimmäinen minusta otettu valokuva.

Kansakoulu Mirkku Tirkkosen johdolla alkoi Uimaharjussa. Matka sinne oli yli 3 kilometriä. Syksy ja talviaamut olivat pimeitä, eikä ollut katuvaloja eikä taksikoulukyytejä Suksilla tai jalan potkurilla ja miestenpyörän tangon välistä ajaen matkasin kouluun. Kuljettiin rantaa pitkin rataa ja maantietä pitkin. Muistan että pelkäsin joskus.

Varhaisimpia muistoja äidistäni on jäänyt, kun hän palmikoi tukkani ja lettien päihin jäivät suuret punaiset rusetit. Mirkun koulussa oli kynsien tarkastus, täi tarkastus ja puhdas nenäliinakin piti olla mukana. Mieleen on jäänyt erikoisesti maakuntalaulut ja eläinoppitunnit.

Opintie jatkui Onni Tirkkosen johdolla ja tuli aika hakeutua oppikouluun Joensuuhun. Piti näyttää, että osasi lukea ja kirjoittaa. Pisteitä kertyi niin paljon, että pääsin Yhteiskouluun Joensuuhun. Äiti ja isä olivat kaukonäköisiä eli täytyy hankkia ammatti.

Tuohon aikaan sisältyi paljon minun elämässä. Juna Rahkeen seisakkeelta lähti 06:10 aamulla ja matka kesti suunnilleen tunnin. Asemat olivat Hiirenniemi, Paukkaja, Karhunsalo, Kaltimo, Louhioja, Jakokoski, Uilo, Kontiolahti, Lehmo, Käpykangas ja viimein Joensuu!

Joensuun asemalta oli pitkä matka yhteiskouluun. Jäätävät pakkaset ja tuulet ovat jääneet ikuisesti mieleen. Ei ollut lämpöpukuja pässinpökkimät villasukat, jotka eivät täysin yltäneet minun pitkiin koipiini. Sukkanauhan metalliosat muistan ikuisesti. Monta kertaa piti mennä lämmittelemään kerrostalojen käytäviin, että selvisi kouluun asti.

Rehtori tuossa opinahjossa oli ankarimmasta päästä. Ei ollut aina niin

psykologisesti harkittua käyttäytymistä. Pulpetit olivat yhteen rakennetut, pöytä ja tuoli joita ei voinut siirtää. Siitä on jäänyt kauaskantoiset seuraukset minun pitkään selkärankaan. Oppikoulu aikana 1965 kuoli äitini. Olin silloin 15-vuotias. Silloin jäivät kotiyöt ja ruuanlaitot minun harteilleni koulutyön lisäksi.

Pikkuveljeni Yrjö aloitti myös oppikoulun Joensuussa. Isä oli kiltti ja hankki ruoka-aineet kotiin ja minä laitoin ruuat. Vieläkin muistan isäni herkun, maitokiisseli johon tehtiin hillosilmiä.

Koulu meni huononlaisesti, mutta jotenkin kuitenkin. Raili-sisareni oli valmistunut lääkäriksi ja suositteli että minä sopisin sairaanhoitajaksi. Siitä vain paperit menemään Joensuun sairaanhoitajaopistoon. Pääsykokeet ja testit näyttivät, että olisin sovelias alalle. Tuo koulutus antoi pohjan erittäin mielenkiintoiseen elämään.

Valmistumisjuhla pitää vielä kertoa. Oli pimeä ja kylmä joulunaika. Isä tuli koulun auditorioon ja Pielisen suun kirkkoon. Hänen piti sitten lähteä Rahkeelle, kun hänellä oli sahanvahtityö. Hän lupasi tulla pyörällä vastaan minua linja-autolta illalla. Niinpä pakkasin matkalaukkuni asuntolassa ja kävelin linja-auto pysäkillä. Rahkeella oli isä vastassa pilkkopimeässä pyörän kanssa. Sisko Sorjonen tuli samassa autossa ja isä kehui, että minunpa työstä on tänään tullut sairaanhoitaja. Niinpä sitten istahdettiin isän kanssa keittiön pöydän ääreen. Isä oli ostanut tuoretta ruisleipää ja Ahti-silliä, olipa piimää ja maitoakin. No, seuraavana päivänä siivosin ja paiston pullaa ja herkkuja.



Kuva 18: Eva-Liisa valmis sairaanhoitaja

Sairaanhoitajista oli ylituotantoa 1971-vuoden alussa. Töitä olivat saaneet ainoastaan muutamat kurssilaiseni. Pankki muistutti, että ensimmäinen erä sisarieni takaamasta lainasta on tullut maksuun. Minulla ei ollut tietoaakaan työpaikasta. Olin ollut kesätyössä Ruotsissa ja siitä tuli tuo ajatus Ruotsiin lähdöstä. Siitä vain paperit Röda Korsetin sairaalaan. Jo runsaan viikon sisällä tuli vastaus, että olen tervetullut töihin!

Kaksi kurssitoveria lähti myös samaan laivaan. Vanhat kumisaappaat ja siskoni vanha ulsteri päälle niin sitä mentiin. Isäni jätti Rahkeen pysäkillä 14. tammikuuta vuona 1971 minut omilleen (taivaan Isän käteen) kun läksin maailmalle. Liisa ja Birgitta; kaverini itkivät, kun Suomen ranta hävisi horisonttiin, tosin minä en itkenyt, olihan kyse lainan lyhennyksestä.

Kaikki oli uutta ja kielikään ei ollut parhaimmassa kunnossa. Tein työni tunnollisesti ja opiskelin ruotsia koko ajan. Opinnot sairaanhoitoalalla etenivät: Ruotsin legitimiteetin sain ja erikoistuin sisä- ja kirurgiseen sairaanhoitoon ja onkologiseen sairaanhoitoon Karoliinisessa sairaalassa. Etenkin Radiumhemmet on ollut minun toinen kotini. Olen saanut työskennellä maailman kuuluisan professori Jerzy Einhornin klinikalla ja nähdä sen suuren kehityksen joka on tapahtunut syöpähoidossa.

Työ vaikeasti sairaiden hoitajana on antanut minulle aivan uuden perspektiivin elämään. Kertokoon tämä afrikkalainen runo: Jos haluat tehdä jonkun onnelliseksi, ole hyvä ja näytä se hänelle. Jos haluat antaa kukkasen, älä odota, että hän kuolee. Lähetä se tänään rakkaudella!

Perhekin vihdoinkin muodostui. Tapasin monien mielenkiintoisten seikkailujen jälkeen Lars Sjögrenin Värmlannista kotoisin olevan isän ja Lapista Arvidjaurista kotoin olevan äidin ainoan pojan. Hän oli jo valmiiksi kyllästetty rakkaudella. Siispä hyvä isä lapsillemme ja kunnon"immeinen" siis insinööri! Meidät vihittiin Solnan kirkossa vuona 1979. Isä ja Veera olivat myös läsnä.



Kuva 19: Eeva-Liisa ja Lars hääkuva

Lapset syntyivät seuraavasti, Susanna syntyi 1981 ja Elsa syntyi 1984. Tyttäret ovat olleet meille suureksi onneksi ja iloksi. Susanna on valmistunut Tukholman yliopistosta ja lukenut siellä nationalekonomiaa. Elsa on valmistunut Tanssikorkeakoulusta Tukholmassa tanssijaksi ja tanssipedagogiksi.

Jotta rahantulo olisi varmempaa, hän kouluttautuu vielä toiseen ammattiin. Hän käy juuri nyt Tukholmassa Poliisikorkeakoulua.

Susanna on naimisissa Carl Axelssonin kanssa ja heillä on meille niin rakkaat lapsenlapset Selma, Alfred ja Signe. Siinäpä on meille elämän jälkiruokaa.

Nyt ovat sitten eläkepäivät alkaneet 45 vuoden työ rupeaman jälkeen. Elämä on aivan ihanaa, kun on aikaa vähän harrastella omia asioita. Kirjallisuus, runous, lintuihin ja niiden maailmaan tutustuminen, luonto ylipäänsä,

sauvakävely ja uiminen, omien muistojen ja paperien järjestely on mielenkiintoista. Olen myös yrittänyt ylläpitää suomen kieltä lapsenlapsille. Minun omat tyttäreni puhuvat ja kirjoittavat suomen kieltä sujuvasti. Rakas sukuni on suuri ja meillä on hyvin intensiivistä kanssakäymistä Rahkeen syntymäkodissamme kesäisin. Niinpä nyt suljen tämän muistojeni salkun kiitollisena saamastani elämästä taivaan Isän kädessä!

Eeva.Liisa Sjögren o.s. Tykkyläinen

Lars Sjögrenin munuais-siirron historia

Vuonna 2006 olin terveystarkastuksessa jonka työpaikkani oli järjestänyt. Siellä havaittiin korkea verenpaine ja korkea munuaisarvo ns. serumin kreatiniiniarvo. Se johti minut terveyskeskukseen ja siitä edelleen Karoliinisen sairaalan munuaisiin erikoistuneeseen osastoon.

Vuosien 2007-2011 olivat munuaisarvot ja verenpaine lääkkeinen avulla hyväksyttävällä tasolla. Kokeita tehtiin, väsymys ja ruokahaluttomuus vaivasivat ja minulla oli kihti ongelmia nivelissä. Ultraääni koe tehtiin.

Vuona 2012 tapahtui äkillinen muutos pahempaan. Arvot huononivat. Munuaisbiopsia näytti kroonisia muutoksia munuaisissa ja verisuonissa, jotka olivat todennäköisesti infektion jälkeinen tila. Minulla oli angiinan tapainen kurkkutulehdus muutamia kuukausia ennen enkä saanut siihen antibiootteja.

Vuona 2013 munuaiset vain huononivat ja lääkärit alkoivat suunnitella dialyysi vaihtoehtoja. Minä sain vähän itse valita ja valitsin ns peritoneaali dialyysin, jonka opin itse tekemään kotona. Minulle operoitiin kateteri mahaonteloon ja siihen kytkettiin ravinto-nesteliuokset joka kuudes tunti koko vuorokauden. Ensimmäisen tietysti tyhjennettiin ja sitten täytettiin.

Siis siinnä oli tarkoitus saada pois kuona-aineita joita munuaiset eivät enää pystyneet poistamaan.

Meidän alakerrasta tuli nyt dialyysiosasto. Opin kaikki taidot Karoliinisessa sairaalassa. Sain nesteet ja pelit ja vehkeet kotiin. Se oli koko-aika työ; yötä päivää. Pidin tarkkaan kirjanpitoa tulevista ja sisään menevistä liuosmääristä.

Seitsemän kuukautta olin kiinni tässä hommassa. Kun kävin Susannan perheen luona kylässä Södertäljessä, minulla oli mukana telineet ja nesteet ja hoidin dialyysin siellä. Toinen vaihtoehto olisi ollut ns hemodialyysi, jolloin olisin ollut pakotettu laitteeseen monta kertaa viikossa. Minun päätös peritoneaali dialyysistä antoi minulle mahdollisuuden olla kotona. Sain erittäin hyvää apua sairaalasta.

Valitettavasti tämä hoito ei parantanut munuaisarvojani tarpeeksi hyvin ja niinpä ajatus munuais-siirrosta tuli ajankohtaiseksi.

Elsa tyttäreni oli jo valmis antamaan munuaisen mutta pitkän harkinnan jälkeen päädyin siihen, että en halua sitä ottaa Elsalta.

Vuona 2014 minut pantiin munuaissiirto jonoon. Siitä alkoi tutkimusten sarja, siis ei saanut olla infektoita, hampaat saneerattiin, verisuoniston kunto testattiin, ultraäänitettiin koko sydän ja kroppa. Iho tarkastettiin ja runsaasti verikokeita otettiin.

Minä oli oikeastaan terve kaikin puolin munuaisia lukuun ottamatta. Olin siis vahva kandidaatti saamaan munuaissiirron.

13.4.2015 kello 01.30 soitettiin Karolinska-Huddingesta, ja kerrottiin, että heillä oli hyvä munainen kuusikymmentä

vuotta vanhalta mieheltä, joka olisi Larsille sopiva. Eeva-Liisa ajoi minut heti yöllä Huddingenin sairaalaan jossa munuaissiirto tapahtui samana päivänä. Leikkaus meni hyvin. Munuainen rupesi muodostamaan virtsaa jo leikkauspöydällä.

Olin sairaalassa kaksi viikkoa ja sinä aikana sovitettiin minulle lääkkeet jotka estävät hylkimisreaktion. Niitä joudun syömään koko loppu-elämäni.

Nykyisin käyn kaksi kertaa vuodessa kontrollissa. Kaikki arvot ovat kuin nuorella miehellä!

Minä voin erittäin hyvin.

OLEN SAANUT ELÄMÄN TAKAISIN....
Lars Sjögren

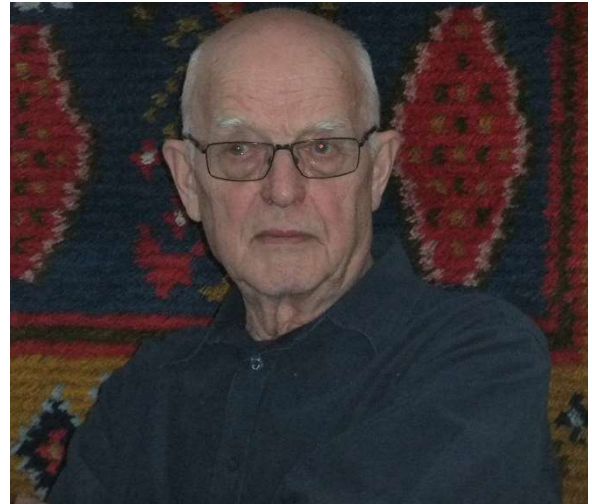
In memoriam

Eino Olavi Tykkyläinen **23.10.1934 – 20.7.2017**

Eino Tykkyläinen poistui luotamme 20.7.2017. Eino oli minulle ja meille Janne Tykkylän sisaruksille naapuri ja pikkuserkku. Hän oli pitkäaikainen Tykkyläisten sukuseuran sukuneuvoston jäsen.

Eino tuli Tykkyläisten sukuseuran toimintaan jo silloin, kun päätimme sukuseuran perustamisesta vuonna 1998. Hän oli sukuneuvostomme jäsen vuodesta 1998 vuoden 2015 sukukokoukseen saakka. Muistamme Eino aktiivisesta toiminnasta seuramme hyväksi. Merkittävä tapahtuma oli vuoden 2003 sukukokous, jolloin kokous vieraili Einon lapsuuskodin Iljalan pihalla ja ulkorakennuksissa. Einon rooli vierailun valmistelussa ja museoesineiden esillepanossa ja esittelyssä oli merkittävä. Pääsimme tutustumaan tilan historiaan ja erityisesti suureen määrään erilaista

esineistöä, joista vanhimmat ovat Einon isoisän Mikko Tykkyläisen, ”Iljan Ukko-Mikon” ajoilta yli sadan vuoden takaa. Vierailun valmisteluun osallistuivat Einon sisko, tilan nykyinen haltija Maija ja naapurin poika veljeni Matti. Eino kutsui sukuneuvoston kesämökilleen Ilomantsiin ja oli muisteluineen seuran yhteisöllisyyden kannalta merkittävä jäsen.



Me Einon naapurin Janne Tykkylän eli Jannelan sisarukset muistamme Einoa erityisesti kaikissa tilanteissa auttavaisena asiantuntijana. Eino oli keskeinen henkilö, kun sisaruksillamme oli sähköihin liittyviä tarpeita. Eino avusti sähkötarvikkeiden hankinnassa, sähköjen asentamisessa ja kodinkoneiden huollossa ja hankinnassa. Erityisesti sisareni Impi muistaa Einoa lämmöllä. Impi kertoo, että Eino kävi hänen luonaan Joensuussa usein ja oli jo tullessaan ruuvimeisseli kädessä. Hän huolsi kaikkia sähkölaitteita ja kodinkoneita. Auttoi myös kodinkoneiden hankkimisessa. Me sisarukset muistamme Einoa lämmöllä.

Niilo Tykkyläinen,
Naapurin poika, pikkuserkku
Sukuseuran sihteeri Einon
sukuseuratoiminnan aikana

Toivo Ikonen 88 v

Sukuseuramme kunniapuheenjohtaja Toivo Ikonen vietti 88-vutispäiväänsä Jyväskylässä 12. syyskuuta.

Perhekuvassa päivän sankari edessä oikealla vierellään Aili-puoliso. Siitä vasemmalle Antin lapset Helmi, Heini ja Onni, Helmin sylissä Ainon tytär Frida. Takarivissä vasemmalta Heli ja Antti Ikonen sekä Aino ja Mika Luoma-aho.



Matti Tykkyläinen 80 v ja Henni Tykkyläinen 75 v.

Matti ja Aarne-veljen puoliso Henni viettivät oikeaa merkkipäiväänsä talvella hiljaisesti perhepiirissä. Kesällä he kuitenkin juhlivat räppäisiä yhdessä Iljanvaarassa Matin lapsuuskodissa yhdessä Matin sisarusten kanssa.



Kuva 20: Henni ja Matti ottavat vastaan onnitteluja. Onnitteluvuorossa Matin siskot Aune ja Irja ja Irjan puoliso Keijo Hassinen



Kuva 21: Kuvassa sankarit yhdessä Matin sisarusten kanssa. Takarivissä Irja, Aarne, Matti, Aarnen puoliso Henni ja Niilo. Edessä Aune ja Impi. Kuvasta puuttuu sisaruksista Mikko

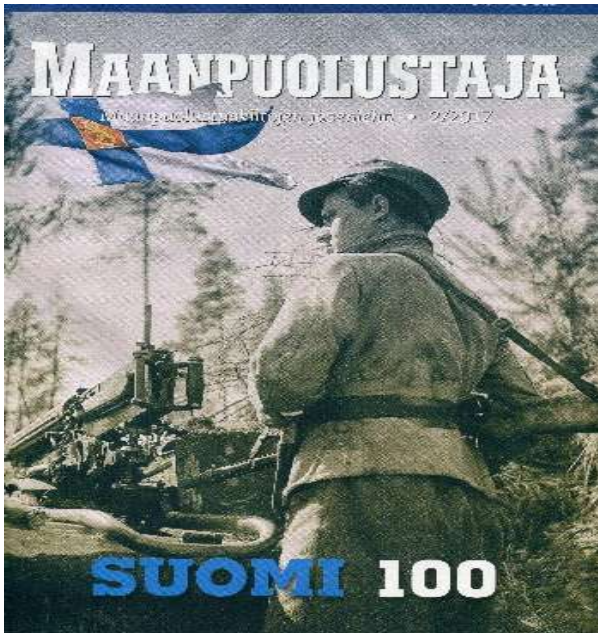
Sakari Sarola 95 v 11.3.2017

Sakari on sukuseuramme kunniajäsen ja viime sotien veteraani Sakari Sarola täytti 95 vuotta 11.3.2017.

Sakari Sarola on sukuseuramme ainoa jäljellä oleva viime sotiin osallistunut veteraani. Sakarin sotakokemuksista on kirjoitettu sukuseuran lehden 2012 numerossa.

Sakari osallistuu edelleen aktiivisesti veteraanien tilaisuuksiin, joista yksi esimerkki on kuvattu

Maanpuolustajakiltojen Maanpuolustaja -
lehden numerossa 2/2017.



Kuva 22: "Jatkosodan päättymisen vuosipäivää juhlistettiin syyskuun 5. päivänä Ilomantsin Öykkösenvaarassa paikalla, jossa 21. Prikaati pysäytti Neuvostoliiton Maaselän kannakselta alkaneen suurhyökkäyksen heinäkuun 29. päivänä vuonna 1944. "



Jatkosodan päättymisen vuosipäivän juhlaan Ilomantsin Öykkösenvaarassa osallistui yli 150 henkilöä. Kunnioitettuja sotaveteraaneista olivat mukana Sakari Sarola (istumassa toinen vas.), Veikko Määttänen, Reino Kurvinen, Erkki Puhakka ja Pekka Hiltunen.

Kuva 23: Jatkosodan päättymisen vuosipäivän juhlaan Ilomantsin Öykkösenvaarassa osallistui yli 150 henkilöä. Kunnioitettuja sotaveteraaneista olivat mukana Sakari Sarola (istumassa toinen vas.), Veikko Määttänen, Reino Kurvinen, Erkki Puhakka ja Pekka Hiltunen.



Kuva 24: Aapo Tykkyläinen rippikoulussa. Konfirmaatio 6.8.2017 Vuokatissa. Juhlat kotona Kuopiossa seuraavana päivänä



Kuva 25: Alma Azeredo vietti kesällä 3-vuotissynttäreitä. Juhlintaan kuului shakkiturnaus Niilo-ukin kanssa. Alma jo hallitsee monia shakkipeliin kuuluvia asioita. Nappuloita siirretään vuorotellen eikä nappuloita saa kaataa. Peli jäi ratkaisematta, kun Hanna-äiti haki Hannan syömään

Sukuneuvoston sihteerin terveiset

Joulu tulee pian, tosin sihteerin ominaisuudessa haluaisin muistuttaa jokaista sukuseuran jäsentä jäsenmaksun maksamisesta. Jäsenmaksun suuruus on 20 euroa ja se kattaa aina yhden toimintakauden. Nykyinen toimintakausi on 2015-2018.

Mikäli et ole jo maksanut jäsenmaksuasi maksusuorituksen voi maksaa pankkisiirtona seuraavalle tilille.

FI48 5780 0720 4690 92

Sukuseuralla on uudet Internet -sivut. Niitä pääsee katsomaan seuraavasta osoitteesta

<http://lambro.com/sukuseuratykkylainen/>

Sukuseura on myös Facebookissa. Seuramme sivuston löytää hakemalla Sukuseura Tykkyläinen. Käykää tykkäämässä sivustosta.

Muistutan tässä yhteydessä myös MyHeritage -palvelusta, johon voi hakea käyttöoikeudet joko suoraan menemällä seuraavaan osoitteeseen tai pyytämällä niitä sihteeriltä (lambpra1@hotmail.com).

<http://tykkylainenlambropoulos.myheritage.com/>

Sukukokous 2018

Sukuneuvosto on edennyt sukukokousjärjestelyissä. Sukukokous tulee olemaan lauantaina 14.7.2018. Paikkana on Kokkolan Tila Enossa

<http://kokkolantila.fi/>

Ohjelmaa suunnitellaan parhaillaan. Löydät ohjelman uusilta sukusivuilta, kun se on valmis

<http://lambro.com/sukuseuratykkylainen/sukukokoukset/>

Jos haluat osallistua jollain tavalla sukukokoukseen, esimerkiksi jos sinulla on joku tarina kerrottavana, esitys esitettävänä, esimerkiksi laulu tai muu musiikkiesitys tai jotain muuta kivaa, otamme ehdotukset sukuneuvostossa ilolla vastaan. Ole reippaasti yhteydessä sukuneuvoston puheenjohtajaan Niilo Tykkyläiseen tai sihteeriiin Paavo Lambropouloksen.

Sukuneuvoston kokoonpano syksyllä 2017

Puheenjohtaja Niilo Tykkyläinen,
0405658338
Sihteerii Paavo Lambropoulos,
0405530747

Varapuheenjohtaja Jarmo Malinen
Taloudenhoitaja Antero Tykkyläinen
Muut sukuneuvoston jäsenet: Aarne Tykkyläinen, Irja Kähkönen, Jorma Puustinen, Lauri Tykkyläinen, Marjaana Tykkyläinen, Riitta Törölä ja Tuula Riikonen